

บทความวิจัย

เรื่อง การคัดเลือกสตรีเข้าสู่ราชสำนักชิงในรัชสมัยจักรพรรดิเฉียนหลง

โดย

นายณัฐกิตต์ จูธารี

รหัสนักศึกษา 05580665

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อบทความวิจัย	การคัดเลือกสตรีเข้าสู่ราชวงศ์ชิงในรัชสมัยจักรพรรดิเฉียนหลง
ผู้เขียน	นายณัฐกิตติ์ จูธารี
อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	อาจารย์ดร.พิญ บุชบก
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2561

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่อง การคัดเลือกสตรีเข้าสู่ราชสำนักชิงในรัชสมัยจักรพรรดิเฉียนหลง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการคัดเลือกสตรีเข้าสู่ราชสำนักฝ่ายในของราชวงศ์ชิงในอดีต โดยมีวิธีการศึกษาคือ รวบรวมข้อมูลจากหนังสือที่มีความเกี่ยวข้องกับราชวงศ์ชิงและวังหลังสมัยจักรพรรดิเฉียนหลง

ผลการศึกษาพบว่า การคัดเลือกสตรีเข้าสู่ราชสำนักฝ่ายในของราชวงศ์ชิงนั้นมีความเกี่ยวข้องกับระบบกองธงเสมอมา รวมทั้งรัชสมัยจักรพรรดิเฉียนหลงที่เป็นหนึ่งในยุคที่ฝ่ายในรุ่งเรืองที่สุดอีกด้วย สตรีฝ่ายในไม่เพียงแต่ถวายงานแต่จักรพรรดิ หากยังสามารถช่วยสร้างอำนาจให้กับจักรพรรดิจากกองธงที่ตระกูลของตัวเองสังกัดอยู่อีกด้วย โดยจะทำการคัดเลือกจากบุตรธิดาของขุนนางจำนวนหลายพันคน เหลือเพียงไม่กี่สิบคนเท่านั้น สตรีที่ถูกคัดเลือกจะได้ตำแหน่งในฝ่ายในแตกต่างกันออกไปตามกองธงหรือความชอบของจักรพรรดิ

คำสำคัญ : การคัดเลือกสตรี, ราชวงศ์ชิง, จักรพรรดิเฉียนหลง

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่อง การคัดเลือกสตรีเข้าสู่ราชสำนักชิงในรัชสมัยจักรพรรดิเฉียนหลง เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450109 การศึกษาเอกเทศ (INDEPENDENT STUDY)

บทความวิจัยชิ้นนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับการกรุณาอย่างสูงจาก ดร.พิภู บุซบก อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษา ตลอดจนการปรับปรุงแก้ไข ข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง จนทำให้งานวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้า ขอขอบพระคุณอาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ ขอขอบคุณซิสทีร์เรื่องเงินहनจ้วน และหรู้อี้จ้วนที่ทำให้ ข้าพเจ้าอยากศึกษาบทความวิจัยเรื่องนี้ ขอขอบคุณดวงพระวิญญาณของหวงโหย่วและพระสนมในราชวงศ์ ชิงที่สร้างแรงบันดาลใจ ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้การศึกษาวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ หากมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้

ณัฐกิตติ์ จูธาริ

สารบัญ

บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ.....	ค
สารบัญรูปภาพ.....	ง
การคัดเลือกสตรีเข้าสู่ราชสำนักชิงในรัชสมัยจักรพรรดิเฉียนหลง.....	1
บรรณานุกรม.....	28

สารบัญรูปภาพ

รูปที่ 1 จินเซ่อ	7
รูปที่ 2 ทีบทองบรรจุน้ำมัน.....	7
รูปที่ 3 ตราประทับทอง “ทวิมังกรประสาน”	8
รูปที่ 4 จินเป่า	8
รูปที่ 5 จินอื่น	9
รูปที่ 6 พระสาทิสลักษณ์ หวงโห้ว จากสกุลฟูฉา	12
รูปที่ 7 พระสาทิสลักษณ์ของหวงโห้วจากสกุลน้ำลำเฝ้าอุลา ในขณะที่วาดภาพพระนางมีตำแหน่งเป็น เสียนก้วยเพย	14
รูปที่ 8 พระสาทิสลักษณ์ หลิ่งอี้หวงก้วยเพยขณะยังดำรงพระยศเป็น หลิ่งเพย.....	17
รูปที่ 9 พระสาทิสลักษณ์ของพระนางฮู่ก้วยเพย	18
รูปที่ 10 พระสาทิสลักษณ์ ฉุนก้วยเพยขณะยังดำรงพระยศเป็น ฉุนเพย	20
รูปที่ 11 พระสาทิสลักษณ์ เจียก้วยเพย	21
รูปที่ 12 ภาพวาดพระนางเซียงเพยอันแสนงดงาม	24
รูปที่ 13 สุสานอาปักโฮจา	26

การคัดเลือกสตรีเข้าสู่ราชสำนักชิงในรัชสมัยจักรพรรดิเฉียนหลง

บทนำ

ตามทัศนะของชนชั้นนำจีนสมัยศักดินานั้น จักรพรรดิเปรียบเสมือนโอรสสวรรค์ที่จุติลงมาในโลกมนุษย์ เพื่อปกครองดูแลแผ่นดินจีนและสรรพสิ่งต่างๆ บนผืนแผ่นดิน ตามทัศนะคติดังกล่าว จักรพรรดิจึงเป็นผู้ถือครองกรรมสิทธิ์ทั้งชีวิตและทรัพย์สินของราษฎร ด้วยเหตุแห่งความสำคัญของตำแหน่งหน้าที่ของจักรพรรดิ ตำแหน่งดังกล่าวจึงมีอายุอยู่โดยปราศจากผู้มาสืบทอดตำแหน่ง “รัชทายาท” หรือผู้ที่จะครองบัลลังก์สืบต่อเป็นตำแหน่งที่ช่วยสร้างความมั่นคงเป็นปึกแผ่นต่อการปกครองในราชสำนักจีน โดยนับผู้ที่รับหน้าที่ในการช่วยสร้างความเป็นปึกแผ่น คือ สตรีของจักรพรรดิ ผู้ซึ่งทำหน้าที่อุ้มท้องสายเลือดมังกรของแผ่นดิน กระบวนการคัดเลือกสตรีของจักรพรรดิจึงมีความสำคัญ ราชสำนักชิงจัดขึ้นทุก 3 – 4 ปี โดยนิยมเลือก ผู้ที่ชาติตระกูลดีหรือเป็นธิดาของขุนนาง มีรูปร่างดีสมส่วน บุคลิกดีและต้องเลือกทั้งดงามเข้าตามมาตรฐาน ความงามที่สุด ตลอดจนพิจารณาจากความสามารถหลายด้าน เช่น เย็บปักถักร้อย ร้องเพลง เต้นรำ เล่นดนตรี เพื่อที่จะสามารถมอบความสำราญให้กับจักรพรรดิในยามถวายงาน กระบวนการนี้คัดเลือกสตรีนับพันคน แต่มีเพียงสตรีที่โชคดีไม่กี่คนเท่านั้นที่จะได้รับตำแหน่งในวังหลวง ในรัชสมัยจักรพรรดิเฉียนหลง นับได้ว่าพระองค์มีพระสนมมากเป็นอันดับที่ 2 รองลงมาจากจักรพรรดิคังซี แต่ทรงแต่งตั้งหวงโฮ่วเพียง 2 พระองค์เท่านั้น สตรีในรัชสมัยพระเจ้าเฉียนหลง เป็นสตรีที่มาจากหลายเผ่า แต่ในจำนวนนั้นเป็นสตรีชาวแมนจูมากที่สุด

หลังจากเข้ามารับใช้จักรพรรดิ ชีวิตของพระสนมนั้นถ้าดูอย่างฉาบฉวยก็น่าจะเป็นตำแหน่งที่มีเกียรติยศศักดิ์ และเปี่ยมไปด้วยความสะดวกสบาย ความหรูหรา มั่งคั่ง แต่เบื้องหลังแล้วเส้นทางนั้นดูแล้วน่าขมขื่น หากพิจารณา จากภายนอกด้วยจุดยืนและมุมมองของโลกสมัยใหม่ที่ชายหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน เริ่มตั้งแต่ขั้นตอนแรก ระหว่างรอถวายตัวนั้น สตรีเหล่านี้ต้องเรียนรู้กฎ ระเบียบ ข้อปฏิบัติต่างๆ ในวังหลวง ตลอดจนกิริยา มารยาท ความประพฤติ ข้อห้ามต่างๆ และการปรนนิบัติรับใช้จักรพรรดิ ทุกขั้นตอนเป็นไปด้วยความรัดกุม ตั้งแต่วันแรกของการเข้ามาอยู่ในวังหลวงนั้น สตรีเหล่านี้จะไม่สามารถพบปะญาติ พี่น้อง หรือแม่แต่พ่อ แม่ กำแพงในวังต้องห้ามแห่งนี้จะแบ่งแยก กีดกันสตรีเหล่านี้ออกจากโลกกว้าง สำหรับการฝึกฝนกิริยามารยาท และธรรมเนียมต่าง ๆ ของวังหลวงมีความหมายอย่างยิ่ง เพราะ

ยิ่งสตรีคนใดสามารถเรียนรู้และปฏิบัติได้อย่างเคร่งครัด ย่อมมีความหมายว่าจะได้รับการสนับสนุน ส่งเสริมให้รับตำแหน่งที่สูงขึ้น อย่างไรก็ตามแต่ก็มีเพียงจำนวนน้อยที่เป็นที่โปรดปรานของจักรพรรดิ มีสตรีจำนวนมากที่ถูกทอดทิ้งอยู่ในวังที่เป็นสถานที่ที่บรรมมารยาท หากโชคดีก็จะได้ถวายตัวครั้งเดียวหรือ สองครั้งต่อปี ชีวิตในวังมีหลายกิจกรรมเพื่อสร้างความสนิทสนมในหมู่พระสนมด้วยกันเอง อาทิเช่น เล่นหมากรุกเพื่อฝึกสมอง เล่นไพ่จีน ปาลูกดอก โต้ชิงช้า เลี้ยงสุนัข และกิจกรรมทั่วไป เช่น เก็บดอกไม้ ชมสวน และพูดคุยกับสนมด้วยกันเอง

จากกระบวนการคัดเลือกที่ซับซ้อนดังกล่าวมา ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาในรายละเอียดวิธีการคัดเลือกสตรี ในราชวงศ์ชิงในรัชสมัยจักรพรรดิเฉียนหลง ว่ามีกฎเกณฑ์อะไรในการคัดเลือกสตรีมาคอยรับใช้จักรพรรดิ ซึ่งถือว่าเป็นสีสันอย่างหนึ่งของวังหลวง เพราะนอกจากจะเป็นสตรีที่มาจากครอบครัวชนชั้นสูงแล้ว ยังเป็นสตรีที่มีหน้าตาสะสวยชวนมอง ทำให้เป็นสีสันให้กับวังหลวง ทั้งการแต่งกายและท่าทางในการเดินราวกับว่าเป็นเทพธิดา และบางพระองค์ยังมีบทบาทมากกว่าที่สตรีควรจะมีอีกด้วย

วัตถุประสงค์ในการศึกษามี 2 ประการ คือ ศึกษาวิธีการคัดเลือกสตรีในสมัยราชวงศ์ชิงรัชสมัยจักรพรรดิเฉียนหลงและศึกษาลำดับชั้นของสตรีในสมัยราชวงศ์ชิง

ระบบกองธงกับการคัดเลือกสตรี

การคัดเลือกในราชวงศ์ชิงมีความเกี่ยวข้องกับระบบกองธงทั้งแปด ถือเป็นลักษณะเด่นอย่างหนึ่งของการปกครองของราชวงศ์ชิงเป็นการจัดระบบทหารที่สำคัญที่ทำให้ชิงมีความแข็งแกร่งจนสามารถปกครองทั้งอาณาจักรได้ ระบบแปดกองธงแบ่งเป็นกองธงใหญ่ๆ 8 กอง ในแต่ละกองประกอบไปด้วยทหารตั้งแต่หลักร้อยถึงหลักพันคน ครอบครัวของทหารแต่ละคนก็สังกัดกองธงนั้นๆ ด้วย กองธงทั้งแปดจึงไม่ได้มีเพียงชายฉกรรจ์แต่ประกอบไปด้วยผู้หญิง เด็กและคนชรา ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดและเป็นคนจากถิ่นเดียวกัน แต่ละกองธงจะแยกกันด้วยธง 4 สี คือ กองธงธงเหลือง กองธงธงขาว กองธงธงแดง และกองธงธงฟ้า ธงแต่ละสียังแบ่งเป็น 2 แบบคือธงที่มีขอบสีแดงและธงที่ไม่มีขอบสีแดง (ธงสีแดงจะมีขอบสีขาว) ในสมัยจักรพรรดิหวงไท่จี๋ได้พัฒนาเป็น 8 กองธงโดยแบ่งเป็นกองธงที่มีขอบและไม่ขอบภาษาอังกฤษเรียกระบบนี้ว่า Banner System หรือ The Eight Banners คนที่อยู่ใต้การปกครองของแมนจูทุกคนต้องสังกัดกองธงใดกองธงหนึ่งมีสถานะเรียกว่า “ฉีเหริน” ซึ่งแปลตรงตัวว่า “คนสังกัดธง” และเป็นสถานภาพที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด

ในระบบกองธงทั้งแปดจึงมีการแบ่งชนชั้นจากสูงสุดคือ จักรพรรดิ (ข่าน) - หวัง (เชื้อพระวงศ์) - แม่ทัพ (ขุนนาง) - ประชาชน ในบรรดาประชาชนยังแบ่งออกเป็นหลายชนชั้น เช่น เจ้านาย คนรับใช้ ประชาชนทั่วไป และทาส ในแต่ละกองธงเองก็มีสถานะไม่เท่ากัน เช่นสมาชิกของกองธงธงเหลืองไม่มีขอบ ซึ่งขึ้นกับข่านโดยตรงถือเป็นชนชั้นสูงของชาวแมนจู กองธงทั้งแปดจึงเป็นทั้งองค์กรทางทหารและองค์กรทางสังคมของชาวแมนจู

เนื่องจากสังคมชาวแมนจูเป็นสังคมที่มีคนหลายชาติหลายภาษายู่ร่วมกันนอกจากจะมีชาวแมนจูหลากหลายเผ่าแล้ว ยังมีชาวมองโกล ชาวจีนฮั่นในแถบแหลมเหลียวตงซึ่งส่วนใหญ่เป็นเชลยศึกที่กวาดต้อนมาได้จากการสู้รบ เมื่อถูกกวาดต้อนเข้ามา ก็จะถูกจัดให้สังกัดอยู่ในกองธงใดกองธงหนึ่ง ทุกครั้งที่ราชวงศ์ชิงรบชนะเผ่าอื่นก็หมายถึงกองธงที่ขยายใหญ่ขึ้น เชลยเหล่านั้นนอกจากจะถูกต้อนมาเป็นทหารแล้ว เด็กหรือผู้หญิงยังทำหน้าที่เป็นคนรับใช้ในบ้านของชาวแมนจูด้วย ในหนึ่งกองธงจึงไม่ได้มีเพียงชาวแมนจู แต่มีคนหลากหลายชาติพันธุ์อยู่ร่วมกัน โดยพวกเขาจะแบ่งเป็นกลุ่มๆ เช่น กลุ่มคนมองโกล กลุ่มคนจีนฮั่น และกลุ่มคนเกาหลีโดยที่ชาวแมนจูมีจำนวนเยอะที่สุด

เนื่องจากกลุ่มคนมองโกลและกลุ่มคนจีนฮั่นมีสมาชิกจำนวนมาก ต่อมาจึงถูกแยกเป็นกองธงทั้งแปดของตนเอง กองธงทั้งแปดของมองโกลหรือ Mongol Eight Banners ตั้งขึ้นในค.ศ. 1635 ส่วนกองธงทั้งแปดของจีนฮั่น (Chinese Eight Banners) ตั้งขึ้นในค.ศ. 1642 อย่างไรก็ตาม ไม่ได้หมายความว่าคนมองโกลหรือคนจีนทั้งหมดจะย้ายมาสังกัดกองธงที่ตั้งขึ้นใหม่ ยังมีชาวมองโกลบางเผ่าและชาวจีนอีกจำนวนหนึ่งที่ยังสังกัดอยู่กับกองธงดั้งเดิมของชาวแมนจู แต่ไม่ว่าพวกเขาจะสังกัดกองธงใดคนพวกนี้ต่างขึ้นกับข่านของแมนจูองค์เดียว กองธงของชาวมองโกลและชาวจีนถือเป็นกำลังสำคัญของชิงในการแผ่ขยายอิทธิพลจนเข้ามาประชิดเขตแดนของจีนและเข้ามาปกครองจีนได้สำเร็จในค.ศ. 1644 เนื่องจากชาวมองโกลชำนาญการรบบนหลังม้า ส่วนกองธงของชาวจีนชำนาญด้านการรบด้วยปืนใหญ่และปืนยาว

การจัดคนกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆให้เป็นกลุ่มเดียวภายใต้ระบบกองธงทั้งแปดนั้น ก็เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการทะเลาะวิวาทกันระหว่างคนแมนจูกับคนชาติอื่นและให้พวกเขาปกครองกันเองภายใต้อำนาจของจักรพรรดิชิง อีกประการหนึ่งการให้คนจีนฮั่นและมองโกลสังกัดกองธงยังเป็นการแยกพวกเขาออกจากคนจีนฮั่นและคนมองโกลที่ไม่ได้สังกัดกองธงด้วย นอกจากนี้ยังมีกลุ่มของคนเกาหลีและคนรัสเซียด้วย กลุ่มของคนรัสเซียตั้งขึ้นในค.ศ. 1648 ส่วนใหญ่เป็นเชลยศึกที่กวาดต้อนมาได้แถบชายแดนจีน-รัสเซีย ซึ่ง 2 พวกนี้สังกัดอยู่ในกองธงของชาวแมนจู

อย่างไรก็ตามถึงแม้จะมีการแบ่งกลุ่มตามชาติพันธุ์ แต่การแบ่งนี้ก็ไม่ได้ตายตัวเสมอไป ดังได้กล่าวมาข้างต้น กลุ่มชาวแมนจูซึ่งก่อตั้งเป็นพวกแรกนั้นเดิมประกอบด้วยชาวแมนจูเป็นส่วนใหญ่แต่ก็มีคนรับใช้ชาวจีนอยู่ด้วย ต่อมาเพิ่มคนเกาหลีและรัสเซีย เขยหรือสะใภ้ในราชสกุลก็มักจะอยู่ในกลุ่มของชาวแมนจูโดยปริยาย ไม่ว่าจะกำเนิดเป็นคนชาติพันธุ์ใด ในบางกรณีมีการย้ายกลุ่มข้ามชาติพันธุ์กันได้ โดยต้องเป็นชนชั้นระดับขุนนางขึ้นไปและต้องได้รับอนุญาตจากจักรพรรดิเป็นกรณีไป จ้าวกว้างเขาได้ยกความเห็นของเอลเลียตว่า เพราะเป็นการยากที่จะจำแนกอัตลักษณ์ชาติพันธุ์กันอย่างชัดเจนในชาติพันธุ์ของคนแมนจู นอกจากนี้ในบรรดาสมาชิกของแต่ละกองเอง เนื่องจากมีการแบ่งลำดับชนชั้นกัน เช่น ชนชั้นเจ้านายและชนชั้นคนรับใช้ก็มีการเลื่อนชั้นจากกลุ่มชนชั้นคนรับใช้ว่าเป็นกลุ่มชนชั้นเจ้านายได้เช่นกัน หากคนๆ นั้นมีความดีความชอบมากพอ การแบ่งกลุ่มตามชาติพันธุ์ในกองธงในทางปฏิบัติแล้วจึงค่อนข้างยืดหยุ่น ระบบกองธงเกี่ยวข้องกับการคัดเลือกสตรี เนื่องจากมีเพียงสตรีที่อยู่ในกองธงระดับสูงขึ้นไปที่สามารถได้รับการคัดเลือกในช่วงแรก กองธงที่สตรีผู้นั้นสังกัดอยู่สามารถบอกถึงความเป็นชนชั้นสูงของสตรีผู้นั้นเอง ยิ่งสังกัดกองธงสูงมีชาติกำเนิดที่ดี ตำแหน่งเริ่มแรกเมื่อได้รับแต่งตั้งเป็นพระสนมก็จะสูงเท่านั้น

ราชวงศ์ชิงมุ่งรักษาสายเลือดในราชวงศ์ซึ่งเป็นชนชั้นปกครอง จึงเป็นราชวงศ์ที่เลือกพระสนมและพระมเหสีจากคนในตระกูล 8 กองธง โดยเฉพาะกองธงแมนจู การคัดเลือกทำในทุก 3 ปี ครั้งแรกจัดในรัชศกชุ่นจื้อปีที่ 11 หลังจากนั้นเป็นต้นมา บุตรีของขุนนาง 8 กองธงทั้งที่เป็นแมนจู มองโกล และชาวฮั่นที่มีอายุ 13-17 ปี ต้องเข้ารับคัดเลือก หากยังไม่ผ่านการคัดเลือกมีข้อกำหนดห้ามแต่งงานเด็ดขาด แต่เมื่อใดที่อายุเกิน 17 ปีและไม่เคยได้รับเลือกถึงจะแต่งงานได้ สำหรับผู้รับผิดชอบดูแลงานคือกรมการคลัง

ภายหลังจากได้รับคัดเลือกแล้ว สตรีแต่ละคนจะมีโอกาสได้รับตำแหน่งต่างๆ ในวังหลังตั้งแต่ตำแหน่งตาสั่งจนถึงหวงโหล่วซึ่งเป็นระดับสูงสุด สำหรับจำนวนพระมเหสี และพระสนมสมัยราชวงศ์ชิงมี 8 ระดับ แม้ผู้ได้รับคัดเลือกจะถือว่ามีสิทธิเป็นถึงพระมเหสี แต่จำนวนไม่น้อยมักเกรงกลัวชีวิตที่ต้องไปอยู่ในมุมที่โดดเดี่ยวไม่เป็นที่รู้จัก หรือใช้ชีวิตวัยสาวอย่างเจียบเหงาในฐานะพระสนมของฝ่ายในในพื้นที่พระราชวังอันกว้างขวาง ที่เกรงกลัวยอมไม่ใช้ปราศจากต้นตอ หากพิจารณาว่าสวัสดิการของนางกำลังมีมากมาย แต่ด้วยความเข้มงวดของราชวงศ์ชิง นางกำนัลแม้เสียชีวิตก็ไม่ได้ออกจากวัง สำหรับนางกำนัลที่สูงอายุ ร่างกายอ่อนแอจะโดนส่งไปอยู่ที่จี้อานสั่วตลอดชีวิต

การคัดเลือกสตรีในราชวงศ์ซิงสี่บทอดมาจากราชวงศ์หมิงจึงยกตัวอย่างมาแล้ว คือ การคัดเลือกในสมัยรัชกาลเทียนฉีปีที่ 1 ซึ่งจักรพรรดิซิงจะจัดพิธีอภิเษกสมรส จี้เสี่ยวหลานบันทึกใน “หมิงอ้ออันหวงโเฮ่วไว่จ้วน” ว่า ตอนต้นจะคัดเลือกสตรีอายุ 13-15 ปี รวมแล้ว 5,000 คนจากทั่วอาณาจักร จากนั้นจึงมาตรวจสอบคุณสมบัติอย่างเข้มงวด ต้องมีฟันเรียงกันได้ระเบียบ ชั้นที่ตรวจสอบตามเกณฑ์ กล่าวว่าฟันบางคนยาวไป ฟันบางคนสั้นไป ฟันบางคนอ้วนไป ฟันบางคนผอมไป สตรีเหล่านี้ล้วนถูกคัดออก ต้องกลับบ้าน 1,000 คนวันถัดมา เหล่าสตรีอื่นเหมือนวันก่อน ให้ชั้นที่สำรวจใบหู ดวงตา ปาก จมูก ฝ่ามือ ฝ่าเท้า แขนขา เอว ไหล่ หลัง หากลักษณะใดลักษณะหนึ่งไม่ได้คุณสมบัติจะได้รับคัดเลือก อีกทั้งให้สตรีเหล่านั้นขานเชื้อชาติแก่ ปู่เกิด อายุ หากฟังเสียงแล้วค่อนข้างคล้ายบุรุษ เสียงอ่อนแรงไป เสียงต่ำไป เสียงตะกุกตะกัก จะถูกตัดออกทั้งหมด มีผู้ที่ถูกคัดออก 2,000 คน วันถัดมา ชั้นที่นำอุปกรณ์วัดขนาดมือเท้าของสตรี เมื่อวัดเสร็จให้เดินวนไปมาหลาย 10 ก้าวเพื่อดูความสมบูรณ์ โดยจะคัดสตรีที่ข้อมือสั้นไป เท้าใหญ่ไป กิริยาหลุกหลิกออก ในรอบนี้คัดออกอีก 1,000 คน ที่เหลือ 1,000 คน จะได้รับเรียกเข้าวัง ให้นางในเป็นผู้คัดเลือกด้วยการพาเข้าห้องมิดชิด สรรวหน้าอก ตมกลืนรักแร้ มัดผิวหนังดูริ้วรอย ผู้ที่ได้รับคัดเลือกมีเพียง 300 คนเท่านั้น ทั้งหมดได้เป็นนางใน ตลอดระยะเวลา 1 เดือนที่อยู่ในพระราชวัง จะโดนสังเกตลักษณะนิสัยและการพูดจาอย่างละเอียดเพื่อวิเคราะห์ลักษณะต่างๆ รวมกันว่าเป็นคนแข็งกระด้างหรืออ่อนโยน ไร้สติปัญญาหรือเฉลียวฉลาด ดังนั้นผู้ที่ได้รับเลือกมีเพียง 50 คน ทั้งหมดได้เป็นพระสนม”

ในสมัยราชวงศ์ซิงได้สืบทอดการแต่งตั้งตำแหน่งพระภรรยาเจ้าและอนุภรรยามาจากสมัยราชวงศ์หมิง โดยมีการจัดระเบียบและกำหนดไว้อย่างเป็นทางการสมัยจักรพรรดิคังซี ดังนี้

หวงโเฮ่ว (皇后)

ตำแหน่งจักรพรรดินีองค์ปัจจุบันของจักรพรรดิ มักรู้จักกันในชื่อ "หวงโเฮ่ว" แปลว่ามารดาของแผ่นดิน เป็นพระอัครมเหสีเอกซึ่งมีตำแหน่งเดียว มีศักดิ์และสิทธิ์เด็ดขาดสูงสุดในการปกครองฝ่ายในและวังหลังทั้ง 12 ตำแหน่ง หวงโเฮ่วเป็นหงส์ที่จะอยู่เคียงข้างมังกรซึ่งก็คือองค์จักรพรรดิ มีชั้นที่รับใช้ได้ 12 คน นางกำนัลรับใช้ได้ 10 คน สำหรับพระมารดาในจักรพรรดิที่เป็นพระชายาหรือพระสนม เมื่อสิ้นพระชนม์ จะได้รับการแต่งตั้งเป็นหวงโเฮ่วทุกพระองค์

หวงกั๊ยเพย (皇貴妃)

พระอัครเทวีผู้สูงศักดิ์ในองค์จักรพรรดิ พระมเหสีรองซึ่งมีอำนาจในการปกครองวังหลังรองจาก หวงโเฮ่ว ตำแหน่งนี้จึงมีได้เพียง 1 คน แต่ถ้าหวงกั๊ยเพยได้เลื่อนขึ้นไปเป็นหวงโเฮ่วก็สามารถแต่งตั้งได้ใหม่ เช่นกัน หวงกั๊ยเพยมีชั้นที่รับใช้ได้ 12 คน นางกำนัลรับใช้ได้ 8 คน

กั๊ยเพย (貴妃)

พระมเหสีลำดับที่ 3 ขององค์จักรพรรดิ เป็นตำแหน่งรองลงมาจากหวงกั๊ยเพย คำว่า กั๊ยเพย แปลว่า ของล้ำค่าขององค์จักรพรรดิ หรือแปลได้ว่า สตรีผู้มีเกียรติยศสูงส่ง สามารถแต่งตั้งได้ 2 คน หากมีความเหมาะสมในรัชสมัยถัดไปอาจได้รับแต่งตั้งเป็นกั๊ยไท่เพย (貴太妃) กั๊ยเพยมีชั้นที่รับใช้ได้ 12 คน นางกำนัลรับใช้ได้ 8 คน

เพย (妃)

ตำแหน่งพระราชชายาลำดับที่ 4 ในองค์จักรพรรดิ สามารถแต่งตั้งได้ 4 คน คำว่าเพย แปลว่า คู่สมรสขององค์จักรพรรดิ แต่ไม่ได้หมายถึงภรรยาเอก หมายถึงแค่เป็นคู่สมรสที่มีทะเบียนสมรสเท่านั้น เพยมีชั้นที่รับใช้ได้ 10 คน นางกำนัลรับใช้ได้ 6 คน

ผิน (嬪)

ตำแหน่งพระสนมเอกขององค์จักรพรรดิ ตำแหน่งพระภรรยาเจ้าลำดับที่ 5 กำหนดให้มีได้ 6 คน คำว่าผิน แปลว่า อนุภรรยาที่ได้รับการยกย่องเหนืออนุภรรยาทั้งปวง ซึ่งตรงกับความหมายของพระสนมเอก ผินมีชั้นที่รับใช้ได้ 8 คน นางกำนัลรับใช้ได้ 6 คน

กั๊ยเหริน (貴人)

ตำแหน่งพระสนมในองค์จักรพรรดิ กั๊ยเหริน หมายถึง ของมีค่าขององค์จักรพรรดิหรือแปลว่าสตรีผู้ทรงเกียรติ สามารถแต่งตั้งได้นับไม่ถ้วน กั๊ยเหรินมีชั้นที่รับใช้ได้ 4 คน นางกำนัลรับใช้ได้ 4 คน

ฉางจ้าย (常在)

ตำแหน่งสนมระดับล่างในองค์จักรพรรดิ ฉางจ้าย หมายถึง คงอยู่ตลอดเวลา ให้ความหมายเทียบได้กับสนมอยู่งาน สามารถแต่งตั้งได้นับไม่ถ้วน ฉางจ้ายมีชั้นที่รับใช้ได้ 3 คน นางกำนัลรับใช้ได้ 3 คน

ตาทิ่ง (答應)

ตำแหน่งสนมระดับล่างสุดในองค์จักรพรรดิ ตาทิ่ง หมายถึง รับปาก, รับคำมั่น สามารถแต่งตั้งได้นับไม่ถ้วน ตาทิ่งมีชั้นที่รับใช้ได้ 1 คน นางกำนัลรับใช้ได้ 2 คน (ไอย์สุรจิรา, 2560)

ผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นหวงโฮ่ว หวงก๊วยเฟย และก๊วยเฟย ในวันที่มีพระราชพิธีแต่งตั้งจะได้รับพระราชทานแผ่นทองคำจารึกพระราชโองการแต่งตั้งและพระนามของผู้ได้รับการแต่งตั้ง เรียกว่า “จินเซ่อ” (金册) จะจารึกเป็นภาษาฮั่นและภาษาแมนจู และที่อยู่ในกล่องนั้นคือ ตราประทับทองประจำตำแหน่ง เรียกว่า “จินเป่า” (金寶)

รูปที่ 1 จินเซ่อ

ที่มา: https://scontent.fbkk22-2.fna.fbcdn.net/v/t1.0-9/47575581_2180225902215448_2228473429688844288_n.jpg?_nc_cat=106&_nc_ht=scontent.fbkk22-2.fna&oh=5212388d97ffa5fd69975fa86a4d6a78&oe=5D430BD5

รูปที่ 2 หีบทองบรรจุตราประทับ

ที่มา : https://scontent.fbkk22-2.fna.fbcdn.net/v/t1.0-9/47792582_2180225932215445_5094600102396297216_n.jpg?_nc_cat=107&_nc_ht=scontent.fbkk22-2.fna&oh=894aa691a0d3a78a933481d022ff5ccb&oe=5D749CEB

รูปที่ 3 ตราประทับทอง “ทวิมังกรประสาน” (交龍) ประจำตำแหน่งหวงโห้ว แห่งราชวงศ์ชิง เมื่อประทับ
จะได้อักษรสี่ตัวเป็นภาษาฮั่นและแมนจู แปลว่า “ตราประจำพระองค์แห่งหวงโห้ว”

ที่มา : [https://scontent.fbkk22-1.fna.fbcdn.net/v/t1.0-](https://scontent.fbkk22-1.fna.fbcdn.net/v/t1.0-9/48052590_2180225865548785_5754908434612879360_o.jpg?_nc_cat=108&_nc_ht=scontent.fbkk22-1.fna&oh=53a985b5ab3c25755302f7b630fba4b3&oe=5D46F3F5)

[9/48052590_2180225865548785_5754908434612879360_o.jpg?_nc_cat=108&_nc_ht=scontent.fbkk22-1.fna&oh=53a985b5ab3c25755302f7b630fba4b3&oe=5D46F3F5](https://scontent.fbkk22-1.fna.fbcdn.net/v/t1.0-9/48052590_2180225865548785_5754908434612879360_o.jpg?_nc_cat=108&_nc_ht=scontent.fbkk22-1.fna&oh=53a985b5ab3c25755302f7b630fba4b3&oe=5D46F3F5)

รูปที่ 4 จินเป่า (金寶) ตราประทับทอง “มังกรย่อกาย” (蹲龍) ประจำตำแหน่งหวงกุ้ยเฟย และ กุ้ยเฟย
แห่งราชวงศ์ชิง (ตราประทับนี้เป็นของ หวงข่าวชวินหวงกุ้ยเฟย สกอลาหลู่เท่อ ในจักรพรรดิฉิ่งจื่อ) เมื่อ
ประทับจะได้อักษรหกตัวเป็นภาษาฮั่นและแมนจู แปลว่า “ตราประจำพระองค์แห่งชวินหวงกุ้ยเฟย”

ที่มา : [https://scontent.fbkk22-1.fna.fbcdn.net/v/t1.0-](https://scontent.fbkk22-1.fna.fbcdn.net/v/t1.0-9/48062971_2180225872215451_3122572916479229952_n.jpg?_nc_cat=101&_nc_ht=scontent.fbkk22-1.fna&oh=61449c7308e8af02210bb8eb0d2ff37d&oe=5D3A85F9)

[9/48062971_2180225872215451_3122572916479229952_n.jpg?_nc_cat=101&_nc_ht=scontent.fbkk22-1.fna&oh=61449c7308e8af02210bb8eb0d2ff37d&oe=5D3A85F9](https://scontent.fbkk22-1.fna.fbcdn.net/v/t1.0-9/48062971_2180225872215451_3122572916479229952_n.jpg?_nc_cat=101&_nc_ht=scontent.fbkk22-1.fna&oh=61449c7308e8af02210bb8eb0d2ff37d&oe=5D3A85F9)

เพย จะได้รับพระราชทานแผ่นทองคำจารึกพระราชโองการแต่งตั้ง “จินเซ่อ” (金册) และตราประทับทอง แต่จะเรียกว่า “จินอิน” (金印)

รูปที่ 5 จินอิน (金印) ตราประทับทอง “จิตรจุล” (龜) ประจำตำแหน่งเพย (ตราประทับนี้เป็นของ เงินเพย สกุลาทาทาลา ในจักรพรรดิถังซวี่) เมื่อประทับจะได้อักษรสี่ตัวเป็นภาษาฮั่นและแมนจู แปลว่า “ตราประทับแห่งเงินเพย” (珍妃之印)

ที่มา : [https://scontent.fbkk22-2.fna.fbcdn.net/v/t1.0-](https://scontent.fbkk22-2.fna.fbcdn.net/v/t1.0-9/48164563_2180225922215446_8776768628608466944_o.jpg?_nc_cat=106&_nc_ht=scontent.fbkk22-2.fna&oh=247edf5bf062edf5fd22bc83f454dbc4&oe=5D384803)

[9/48164563_2180225922215446_8776768628608466944_o.jpg?_nc_cat=106&_nc_ht=scontent.fbkk22-2.fna&oh=247edf5bf062edf5fd22bc83f454dbc4&oe=5D384803](https://scontent.fbkk22-2.fna.fbcdn.net/v/t1.0-9/48164563_2180225922215446_8776768628608466944_o.jpg?_nc_cat=106&_nc_ht=scontent.fbkk22-2.fna&oh=247edf5bf062edf5fd22bc83f454dbc4&oe=5D384803)

ผิน จะได้รับพระราชทานแผ่นทองคำจารึกพระราชโองการแต่งตั้ง “จินเซ่อ” เพียงอย่างเดียว ไม่มีตราประทับทอง ส่วนพระสนมชั้น กุ้ยเหริน ฉางจ้าย ตาอิ่ง จะไม่มีสิ่งของทั้งสองอย่าง นับเป็นอนุภรรยา

จินเซ่อ (หนังสือทองแต่งตั้ง) และ จินเป่า/จินอิน (ตราประทับทองประจำตำแหน่ง) เป็นสิ่งสำคัญที่แสดงถึงฐานะและอำนาจตามตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้ง โดยสัญลักษณ์ของตราประทับทองประจำตำแหน่ง จินเป่า/จินอิน จะมีความแตกต่างกันออกไปตามฐานะ ตามชั้นยศ ตราประทับทองประจำตำแหน่งของ หวงโเฮ่ว จะเป็นมังกรประสาน (交龍) ของหวงกุ้ยเพย และ กุ้ยเพย จะเป็นมังกรยกกาย (蹲龍) ของเพย จะเป็น จิตรจุล (龜) (เต่า ที่มีหัวและหางเป็นมังกร) นอกจากตราประทับทองประจำตำแหน่งแล้ว จินเซ่อหรือหนังสือทองแต่งตั้งก็มีความแตกต่างตามฐานะและตามชั้นยศเช่นกัน คือ ผิน จะเป็นแผ่นทองคำ 4 แผ่น หีบใส่จินเซ่อเป็นลายหงส์ท่ามกลางหมู่เมฆ (雲鳳) เพย และ กุ้ยเพย แผ่นทองคำ 10 แผ่น หีบ

จินเช่อเป็นลายหงส์ท่ามกลางหมู่เมฆ (雲鳳) หวงก๊วยเพย แผ่นทองคำ 10 แผ่น หีบจินเช่อลายหงส์เทพวิหค (鸞鳳) หวงโฮ่ว แผ่นทองคำ 10 แผ่น หีบจินเช่อลายหงส์มังกร (龍鳳) (อัทฉกร, 2561)

นอกจากนี้พระสนมที่ได้รับการแต่งตั้งชั้นผินขึ้นไปจะได้รับพระราชทานตำแหน่งเป็นของตัวเองเป็นตำแหน่งใหญ่ที่มีตำแหน่งย่อยของพระสนมยศที่ต่ำกว่าอาศัยอยู่ด้วย ทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองตำแหน่งเนื่องจากพระสนมตั้งแต่ชั้นผินขึ้นไปนับว่าเป็นเชื้อพระวงศ์ และใช้สรรพนามเรียกแทนตัวเองว่า “เป็นกง” (本宮) หมายถึง ตำแหน่งของฉัน กับพระสนมที่ต่ำกว่า และพระสนมต่ำกว่าจะใส่คำว่า “เหนียง เหนียง” (娘娘) ต่อท้ายพระนามของพระสนมที่ยศสูงกว่าตั้งแต่ผินขึ้นไป และทุกคนจะต้องใช้คำเรียกแทนตัวเมื่อคุยกับคนที่ยศสูงกว่า แม้จะเป็นพระสนมก็ไม่เว้น พวกเขาจะใช้คำว่า “ฉินเฉีย” (臣妾) แต่เมื่อจักรพรรดิองค์ปัจจุบันที่เป็นพระสวามีสวรรคต พวกเขาจะเรียกแทนตัวเองว่า “ไอเจีย” ซึ่งหมายถึง หญิงม่ายผู้สงสาร

สำหรับคำนำหน้าของอดีตพระสนมในรัชกาลก่อน จะเพิ่มคำว่า “ไท่” ด้านหน้า โดยพระสนมตั้งแต่ชั้นหวงก๊วยเพยลงไปจึงจะมีสิทธิ์ได้รับ เช่น หวงก๊วยไท่เพย ก๊วยไท่เพย ไท่ผิน พระสนมในรัชกาลก่อนหน้าจะถูกจัดให้ประทับในตำหนักเดี่ยวเท่านั้น ยกเว้นแต่พระสนมพระองค์นั้นจะเป็นพระมารดาขององค์จักรพรรดิจึงจะมีตำแหน่งส่วนตัวให้สมพระเกียรติ (https://en.wikipedia.org/wiki/Imperial_Chinese_harem_system, 2019)

สตรีฝ่ายในนอกจากฐานันดรศักดิ์ลำดับต่างๆ แล้ว ก็ยังมี "เฟิงฮ่าว" (封号) หรือ ราชทินนาม (ฉายา) ที่ได้รับพระราชทาน ใช้เป็นราชทินนามนำหน้าฐานันดรศักดิ์ของแต่ละชั้น เช่น ได้เป็นพระมเหสีชั้น "เพย" (妃) มีพระนามแต่งตั้งว่า "เสียน" (嫺) ก็เป็น "เสียนเพย" (嫺妃) เป็นพระมเหสีชั้น "ผิน" (嬪) มีพระนามแต่งตั้งว่า "เจีย" (嘉) ก็เป็น "เจียผิน" (嘉嬪) เฟิงฮ่าว หรือราชทินนามที่ได้รับพระราชทานนี้จะมีความหมายแตกต่างกันออกไป เช่นคำว่า "เสียน" (嫺) คำนี้สื่อถึง ความสุภาพเรียบร้อยและงดงาม คำว่า "เจีย" (嘉) สื่อถึง ความงดงาม ความสุขสิริมงคล อีกอย่างราชทินนามแต่งตั้งนี้ถือเป็นเกียรติยศพิเศษที่จักรพรรดิจะพระราชทานให้เฉพาะตน อาจจะตั้งตามลักษณะอุปนิสัย จริยวัตรเฉพาะตัวหรือตามความคาดหวังจากจักรพรรดิ ราชทินนามถือเป็นหน้าตาของฝ่ายใน แม้แต่การถูกลดลำดับชั้นก็ไม่น่าอายเท่าการถูกริบราชทินนามและจะต้องกลับไปใช้แซ่ตนนำหน้าตำแหน่งที่มีอยู่เช่นเดิม

ในรัชสมัยจักรพรรดิเฉียนหลงมีการแต่งตั้งเหล่าพระชายาให้มีตำแหน่งในวังหลังตั้งแต่ต้นรัชสมัย เนื่องจากก่อนขึ้นครองราชย์จักรพรรดิเฉียนหลง หรือแต่เดิมคือ องค์ชายสี่หงส์ซึ่งเป็นเป่าซินหวังได้มีเหล่าพระชายาไว้อยู่ก่อนแล้ว เริ่มแรกที่แต่งเข้ามาพร้อมกันมี 3 คน คือตี้ผู้จิ้น พระชายาเอก จากสกุลฟู่ฉ่า เซ่อผู้จิ้น พระชายารอง จากสกุลเกา และซู่ผู้จิ้น อนุชายาสกุลฟู่ฉ่า ต่อมาสตรีจากสกุลอูลาน่าล่า แต่งเข้ามา และได้ขึ้นเป็นชายารองคู่กันกับพระชายารองจากสกุลเกา

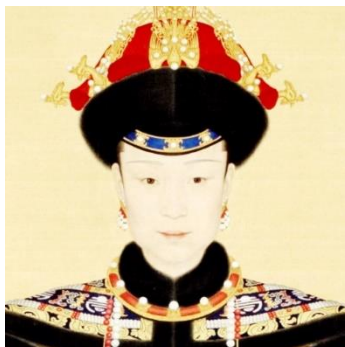
นอกจากนี้แล้วองค์ชายสี่หงส์ ยังมีอนุชายาเพิ่มมาอีก 5 คน ตามลำดับคือ อนุชายาสกุลซู่ สกุลจิ้น สกุลเฉิน สกุลหวง และสกุลเคอลี่เย่เท่อ ต่อมาในช่วงปลายรัชศกยงเจิ้งที่ 13 จนมาถึงรัชศกเฉียนหลงที่ 2 เดือน 12 ได้มีการแต่งตั้งให้เหล่าพระชายาขึ้นสู่ตำแหน่งวังหลังหลังขึ้นครองราชย์ โดยมีการกำหนดตำแหน่งดังนี้

1. พระชายาเอกจากสกุลฟู่ฉ่า เป็น หวงโฮ่ว
2. พระชายารองจากสกุลเกา เป็น กุ้ยเพย
3. พระชายารองจากสกุลน่าน่าล่าเผ่าอูลา เป็น เสียนเพย
4. พระอนุชายาจากสกุลซู่ เป็น ฉุนเพย
5. พระอนุชายาจากสกุลฟู่ฉ่า เป็น เจ้อเพย
6. พระอนุชายาจากสกุลหวง เป็น อี้ผิน
7. พระอนุชายาสกุลจิ้น เป็น เจียผิน
8. พระอนุชายาสกุลเย่เค่อลี่เย่เท่อ เป็น หยุกุ้ยเหริน
9. พระชายาสกุลเฉิน เป็น เฉินกุ้ยเหริน

รายชื่อของเหล่าพระชายาที่ได้ดำรงตำแหน่งในวังหลังเหล่านี้ เป็นเพียงการเริ่มต้นของรัชสมัยจักรพรรดิเฉียนหลงเท่านั้น ในรัชสมัยนี้มีการแต่งตั้งสตรีมากมาย แต่ทางผู้จัดทำจะนำเสนอเพียงสตรีที่มีความสำคัญ และน่าสนใจมานำเสนอเท่านั้น

ประวัติการเข้าสู่ตำแหน่งของสตรีรัชสมัยจักรพรรดิเฉียนหลง

หวงโฮ่ว จากสกุลฟูฉา

รูปที่ 6 : พระสาทิสลักษณ์ หวงโฮ่วสกุลฟูฉา

(ที่มา : <https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/8/8d/《孝贤纯皇后朝服像》局部.jpg/330px-《孝贤纯皇后朝服像》局部.jpg>)

พระนางทรงเป็นธิดาคนเดียวของ ฟูฉา หลี่หรงเป่า ครอบครัวของนางสืบสายเลือดของกองธงเชื้อพระวงศ์อยู่ และหลายรุ่นของครอบครัวก็เป็นผู้ที่มีอำนาจในราชสำนัก จักรพรรดิเฉียนหลงในวัยเยาว์จึงได้รู้จักกับสตรีผู้นี้ได้ง่ายเมื่อเธอนั้นเข้าไปเป็นชีวนางในวัง

ในสมัยของจักรพรรดิยงเจิ้ง จักรพรรดิเฉียนหลงได้ถูกแต่งตั้งเป็นพระโอรสลำดับที่ 4 เรียกขานกันว่าชื่ออาเกอหงลี่ เป็นว่าที่องค์ชายที่มีอนาคตไกล เพราะองค์ชายหงสี่ผู้ถูกระบุให้เป็นโอรสลำดับที่ 3 ของนั้น เอาแต่เข้าข้างฝ่ายที่อยู่ตรงข้ามกับจักรพรรดิยงเจิ้งจึงทำให้ทรงไม่โปรดอีกต่อไป ดังนั้นองค์ชายหงสี่และองค์ชายลำดับที่ 5 หงโจ้วคือสองคนที่น่าจับตามองที่สุดในเวลานั้น

การเสกสมรสขององค์ชายหงสี่นั้นเป็นเรื่องใหญ่ แต่จักรพรรดิยงเจิ้งไม่มีเวลามาจัดการงานเสกสมรส ดังนั้นจักรพรรดิยงเจิ้งจึงให้โอรสทั้งสอง คือองค์ชายหงสี่และองค์ชายหงโจ้วได้เลือกพระชายาเอกด้วยตนเอง องค์ชายหงสี่ได้พบกับนางในวังหลวง หลังจากที่ทรงมั่นใจแล้วว่าทรงหลงรักนาง และทรงทูลขอการเสกสมรสจากจักรพรรดิยงเจิ้ง ซึ่งจักรพรรดิยงเจิ้งก็ไม่ติดขัดในสิ่งใด เพราะตระกูลและฐานะของนางนั้นก็เพียบพร้อม

รัชศกยงเจิ้ง ปีที่ 5 (ค.ศ. 1727) องค์ชายหงสี่เสกสมรสกับสตรีจากตระกูลฟูฉาที่อายุ 14 ปี ส่วนองค์ชายหงสี่อายุ 15 ปี นับจากวันนั้นนางจึงถูกเรียกขานเป็นชื่อผู้จีน หรือพระชายาเอกขององค์ชายสี่

หลังจากที่จักรพรรดิยงเจิ้งสิ้นพระชนม์และองค์ชายหงส์ขึ้นมาเป็นจักรพรรดิเฉียนหลง พระชายาเอกได้รับการแต่งตั้งให้เป็นหวงโฮ่ว มีที่ประทับส่วนพระองค์คือวังฉางซุน ครอบครัวของพระองค์ก็ได้ดี จักรพรรดิเฉียนหลงเปิดโอกาสให้คนรุ่นใหม่ในครอบครัวของพระนางได้เข้ามารับราชการแบบไม่ต้องมีเงื่อนไข เกือบหมด ญาติพี่น้องของพระนางนั้นมีความสนิทสนมกับจักรพรรดิเฉียนหลงอย่างมาก โดยเฉพาะน้องชายของพระนางนามว่าฟูเหิง ฟูเหิงจะอายุน้อยกว่าจักรพรรดิเฉียนหลงมากถึง 10 ปี ฟูเหิงเข้ารับราชการในตำแหน่งสำคัญๆ หลายตำแหน่ง เป็นที่ภาคภูมิใจของตระกูลฟู่อ่างอย่างมากด้วย

ชีวิตของพระนางไม่มีบทบาทมากนัก แต่พระนางก็ไม่เคยทำหน้าที่ขาดตกบกพร่องเลยแม้แต่น้อย ดูแลจัดการวังหลังได้อย่างดีเยี่ยม เหล่าโอรสธิดาของพระนางนั้นล้วนเป็นที่รักของจักรพรรดิเฉียนหลง โดยพระนางมีโอรสธิดาดังนี้

1. พระธิดาองค์ที่ 1 สิ้นพระชนม์ด้วยวัย 1 ปี เสียชีวิตก่อนที่จักรพรรดิเฉียนหลงจะครองราชย์
2. พระโอรสองค์ที่ 2 พระนามหย่งเหลียน ที่อายุได้แค่ 7 ขึ้น 8 ปีก็ได้รับการแต่งตั้งเป็นรัชทายาท แต่ต้องรัชทายาทที่ไม่ได้อยู่นาน พอจะเข้า 9 ปีก็เสียชีวิตซะก่อน
3. พระธิดาองค์ที่ 3 ฐานันดรศักดิ์กู่หลุนกงจู่ พระนามพระราชทานว่า เหอจิ้ง
4. พระโอรสองค์ที่ 7 พระนามหย่งฉง อายุ 8 เดือน ก็เสียชีวิต

ชีวิตที่มีความสุขนั้นแสนสั้นพระโอรสและพระธิดาตายจากไปทีละคน ท้ายที่สุดแล้วเหลือลูกอยู่แค่คนเดียวคือองค์หญิง เหอจิ้ง หวงโฮ่ว สกุลฟู่อ่าง ก็มีความหวังสุดท้ายคือการได้เห็นลูกสาวคนเดียวในชีวิตที่รอด ได้แต่งงานมีความสุข จักรพรรดิเฉียนหลงรู้ดีกว่าหวงโฮ่วสุดที่รักนี้อาจอยู่ได้ไม่นาน แม้จะทำใจไม่ได้แต่ก็ต้องรีบทำให้นางมีความสุข จักรพรรดิเฉียนหลงจึงเลือกหาบุรุษที่รูปร่างและดีพร้อมมาเป็นคู่ครองขององค์หญิงเหอจิ้ง เพื่อให้พระนางเสียสละเสียสละหวงโฮ่วได้เห็นลูกสาวแต่งงานกับชายที่ดีและมีอนาคตที่มั่นคงรุ่งเรือง องค์หญิงเหอจิ้งได้เสกสมรสกับองค์ชายเซ่อปู้เถิงแห่งต้าเอ๋อร์ฮันจากเผ่าเคอเอ๋อร์ฉิน และเมื่อสมปรารถนา หวงโฮ่ว สกุลฟู่อ่าง ก็ลาจากโลกนี้ไปในรัชศกเฉียนหลงที่ 13 ด้วยวัยเพียง 36 ปี

จักรพรรดิเฉียนหลงทรงเสียพระทัยนับจากวันนั้นเป็นต้นไป ตลอดชีวิตของพระองค์นั้น นางจะเป็นคนเดียวที่พระองค์ทรงรัก การจากไปของพระนางทำให้จักรพรรดิเฉียนหลงไม่คิดจะแต่งตั้งใครเป็นหวงโฮ่ว แต่หลังจากสองปีที่พระนางเสียสละเสียสละหวงโฮ่วสิ้นพระชนม์ไป จักรพรรดิเฉียนหลงได้แต่งตั้งอดีตพระชายารองอีกองค์ที่ทรงรักและหลงใหลขึ้นมาเป็นหวงโฮ่วเพื่อให้ฐานอำนาจของพระองค์นั้นมั่นคงดังเดิม ซึ่งหวงโฮ่วพระองค์ที่สอง คือ อูลาน่าหวงโฮ่ว

หวงโฮ่วจากสกุลอุลาน้ำล่า (อุกปลด)

รูปที่ 7 : พระสาทิสลักษณ์ของหวงโฮ่วจากสกุลน้ำล่าเผ่าอุลา

ขณะที่วาดภาพพระนางมีตำแหน่งเป็นเสียนก้วยเพย

ที่มา : th.wikipedia.org/wiki/จักรพรรดินีจี้

ต้นตระกูลของนางนั้นคือตระกูลน้ำล่าเผ่าอุลา และบรรพบุรุษของนางนั้นเป็นเจ้าของเผ่าอุลาโดยตรง ทำให้นางคู่ควรแก่การเป็นพระชายารองอย่างยิ่งเนื่องจากเป็นชนชั้นปกครอง แม้เวลานั้นบิดาของนางจะเป็นแค่ขุนนางธรรมดา แต่เชื้อสายของนางไม่ได้ด้อยไปกว่าสตรีคนใด

จักรพรรดิยงเจิ้งพระราชทานแต่งตั้งองค์ชายหงลี่ขึ้นเป็นเปาซินหวัง และพระราชทานงานเสกสมรส ให้สตรีจากสกุลน้ำล่าเผ่าอุลา ธิดาของนาเออร์ปู้ (หรือ น้ำล่าปู้) ผู้เป็นขุนนางประจำวิทยาลัยหลวง เป็นพระชายารองขององค์ชายหงลี่ องค์ชายหงลี่ทะนุถนอมนางเป็นอย่างดี หวังเป็นอย่างยิ่งว่าความน่ารักสดใสของพระนางนั้นจะคงอยู่ตลอดไป จวบจนกระทั่งทรงขึ้นครองราชย์ ก็ทรงแต่งตั้งฐานันดรศักดิ์แก่นางแต่งตั้งให้ขึ้นเป็นพระมเหสีชั้นเพย พระนามแต่งตั้งว่าเสียน อันมีความหมายคู่ควรกับนางคือ สง่างามยิ่ง เมื่อรวมคำว่าเสียนเพย จึงได้ว่า พระมเหสีผู้สง่างามยิ่ง ตลอดระยะเวลาสิบกว่าปีที่แต่งงานกันนั้น พระนางไม่เคยกระทำการใดอันเป็นการขาดทกบกพร่องต่อจักรพรรดิเลยแม้แต่น้อย แม้ว่าจะมีพระสนมใหม่ แต่จักรพรรดิเฉียนหลงก็ไม่เคยละเลยต่อนาง ยังคงแวะเวียนมาหาอยู่บ่อยครั้ง นั่นทำให้พระนางคิดว่าเฉียนหลงจำเป็นต้องมีพระสนมใหม่เพื่อรักษาฐานอำนาจที่มั่นคงเอาไว้

รัชศกเฉียนหลง ปีที่ 10 (ค.ศ. 1745) พระนางเสี้ยวเสียนฉุนหวงโฮ่วประชวรบ่อยครั้ง จักรพรรดิเฉียนหลงเสด็จเยี่ยมถึงพระตำหนัก จึงไปถูกใจกับนางกำนัลเชื้อสายฮั่นแซ่เว่ยในพระตำหนักของหวงโฮ่ว

พระนางเสี้ยวเสียนฉุนหวงโห้วจึงได้กล่อมนางกำนัลคนดังกล่าวให้ตกลงปลงใจเป็นพระสนมของจักรพรรดิเฉียนหลง เพื่อหวังให้นางกำนัลคนดังกล่าว ปรนนิบัติรับใช้จักรพรรดิเฉียนหลงแทนพระนางหากว่าพระนางอาจต้องจากไปในเร็ววัน นางกำนัลแซ่เว่ยผู้นั้น จึงได้รับแต่งตั้งเป็นพระสนมเว่ยก๊วยเหริน ซึ่งจะกล่าวถึงในลำดับถัดไป

ในรัชศกเฉียนหลง ปีที่ 10 (ค.ศ. 1745) คาบเกี่ยวจะขึ้นปีที่ 11 นั้นเอง มีการแต่งตั้งให้เหล่าพระมเหสีพระสนมเพื่อให้มีผู้รับหน้าที่ดูแลกิจการวังหลังในขณะที่พระนางเสี้ยวเสียนฉุนหวงโห้วประชวรและตรอมใจ โดยพระมเหสีเสียนเพยและพระมเหสีฉุนเพยได้รับเลื่อนเป็นก๊วยเพย พระชายาอีผินได้รับเลื่อนเป็นเพย ส่วนพระสนมเว่ยก๊วยเหรินที่เพิ่งจะมาเป็นก๊วยเหริน ก็ได้รับแต่งตั้งเป็นพระชายาหลิงผิน

ในรัชศกเฉียนหลง ปีที่ 13 (ค.ศ. 1748) เกิดเหตุการณ์ที่พระนางเสี้ยวเสียนฉุนหวงโห้วสิ้นพระชนม์ จักรพรรดิเฉียนหลงในเวลานั้นก็ทรงไม่สนพระทัยเรื่องใคร่ทั้งสิ้น เมื่อสิ้นพระนางเสียนฉุนหวงโห้วพระสนมที่มีสิทธิ์ในการขึ้นเป็นจักรพรรดินีจึงมีเพียงพระมเหสีเสียนก๊วยเพยกับพระมเหสีฉุนก๊วยเพย

เสียนก๊วยเพยและฉุนก๊วยเพยเข้าสู่วังขององค์ชายหงลี่ในเวลาใกล้เคียงกัน แต่เพราะพระมเหสีฉุนก๊วยเพยนั้นมาจากตระกูลที่ไม่ได้รับแรงสนับสนุน ในเวลานั้นจึงได้เป็นแค่พระอนุชานายา แตกต่างกับพระมเหสีเสียนก๊วยเพยที่มาจากเผ่าอูลาสกุลนาล่า จึงทำให้ได้เป็นพระชายารองในเวลานั้น และ ณ รัชศกเฉียนหลง ปีที่ 13 (ค.ศ. 1748) นี้ แม้ว่าทั้งสองจะมียศเท่ากัน แต่พระมเหสีเสียนก๊วยเพยนั้นมาจากตระกูลที่สูงกว่า จึงทำให้กลุ่มตระกูลนาล่าทั้งหลายบีบบังคับให้จักรพรรดิเฉียนหลงตั้งเสียนก๊วยเพยขึ้นเป็นหวงโห้ว แต่จักรพรรดิเฉียนหลงทรงแต่งตั้งเสียนก๊วยเพยขึ้นเป็นเสียนหวงก๊วยเพย

และเหตุผลคือ เพราะตอนนี้ทรงเสียใจเรื่องเสียนฉุนหวงโห้วตายจาก ยังไม่อยากจะแต่งตั้งใครขึ้นมาเป็นหวงโห้ว เพราะไม่อยากให้เป็นตัวแทนกัน เสียนหวงก๊วยเพยนั้นเป็นคนที่เก่ง เฉลียวฉลาดรอบรู้ ก็ให้เสียนหวงก๊วยเพยได้แสดงความสามารถของนางดูแล้วจึงไป ระวังที่ทรงไว้ทุกข์ เพราะหากทุกคนประจักษ์ในความสามารถของนางแล้วจะให้แต่งตั้งนางขึ้นเป็นหวงโห้วก็ยอมได้เสมอ จะได้ไม่มีคำครหาว่าเสียนหวงก๊วยเพยขึ้นมาเป็นหวงโห้วเพราะกลุ่มตระกูลนาล่าบีบบังคับ จักรพรรดิเฉียนหลงมักกล่าวว่าเสียนหวงก๊วยเพยผู้นี้เป็นคนดี กตัญญูคอยดูแลพระมารดาแทนพระองค์เสมอ ณ เวลานี้นางเป็นคนเดียวที่เหมาะสม คู่ควรแก่การยกย่อง สรรพดีคำสดุดี เสียนหวงก๊วยเพยบริหารจัดการวังหลังให้เรียบร้อยไม่มีขาดตกบกพร่อง ซึ่งพระสวามิภักดิ์ก็เอาแต่โศกเศร้าเสียใจ ใครก็บรรเทาทุกข์ไม่ได้ มีเพียงพระชายาหลิงผินที่เคย

ถวายการรับใช้พระนางเสี้ยวเสียนฉุนหวงโห้วเท่านั้นที่ได้รับการถ่ายทอดกันมาว่าทำอะไรจึงทำให้จักรพรรดิเฉียนหลงรู้สึกเป็นสุข ผ่านไปปีเดียวหลังเหตุการณ์หวงโห้วสิ้นพระชนม์

ในรัชศกเฉียนหลง ปีที่ 15 (ค.ศ. 1750) จักรพรรดิเฉียนหลงทรงประกาศแต่งตั้ง ณ พระที่นั่งไท่เหอเตี้ยน โดยมีราชเลขาฟู่เหิงรับสนองราชโองการ แต่งตั้ง เสียนหวงกั๋วเพยขึ้นเป็นหวงโห้ว

อุลาน่าล่าหวงโห้วนี้ มีพระโอรสและพระธิดาให้จักรพรรดิเฉียนหลง 3 องค์ ประกอบด้วย

1. พระโอรสลำดับที่ 12 พระนามหย่งจี
2. พระธิดาลำดับที่ 5 สิ้นพระชนม์ด้วยวัย 2 ปี
3. พระโอรสลำดับที่ 13 พระนามหย่งจิ่ง สิ้นพระชนม์ด้วยวัย 2 ปี

โดยทั้งสามองค์นี้ เหลือเพียงองค์ชายหย่งจีเท่านั้นที่เติบโตขึ้นมา ในขณะที่พระมารดาเริ่มเสียดสีหลังจากที่เสียลูกชายคนเล็กสุดที่รักอย่างองค์ชายหย่งจิ่งไป

จักรพรรดิเฉียนหลงโปรดปรานพระโอรสลำดับที่ 5 พระนามว่าหย่งฉี แม้จะไม่ค่อยโปรดปรานพระมารดาขององค์ชายห้า แต่กลับทรงโปรดปรานองค์ชายห้ามากเป็นพิเศษ สาเหตุหนึ่งอาจเพราะองค์ชายห้าเป็นโอรสที่มีช่วงวัยอายุที่เหมาะสมจะเป็นรัชทายาททำให้หวงโห้วเริ่มกังวลพระทัยว่าองค์ชายห้านี้จะแย่งชิงตำแหน่งรัชทายาทไปได้ แล้วองค์ชายสิบสองซึ่งเป็นโอรสเพียงองค์เดียวของพระนางจะต้องถูกทอดทิ้ง เป็นเหตุให้ความริษยาในอารมณ์ของคนสติแตกมีมากขึ้นจนในที่สุด พระนางก็กลายเป็นคนคุ่มดีคุ่มร้าย จักรพรรดิเฉียนหลงรับรู้แล้วว่าหวงโห้วเริ่มมีอาการป่วยทางจิต แต่ก็ทรงดูแลพระนางอย่างดีเสมอ

ช่วงเวลารัชศกเฉียนหลง ปีที่ 30 (ค.ศ. 1765) เกิดเรื่องราวสำคัญขึ้นคือเหตุการณ์ปลดหวงโห้วออกจากหน้าที่ โดยที่นางยังคงมีชีวิตอยู่ หวงโห้วที่มีจิตผิดปกติ ก่อนหน้านี้ได้กระทำการหลายอย่างให้จักรพรรดิเฉียนหลงไม่พอพระทัย จนกระทั่งพระนางได้กระทำการตัดปอยผมของพระนางออก ซึ่งเหตุการณ์นี้ จักรพรรดิเฉียนหลงทรงกริ้วมาก ด้วยว่าการตัดปอยผมของสตรีแมนจู จะกระทำเมื่อญาติผู้ใหญ่หรือสามีเสียชีวิตเท่านั้น โดยเหตุการณ์นี้จักรพรรดิเฉียนหลงทรงถือว่าหวงโห้วสาปแช่งพระมารดาของจักรพรรดิเฉียนหลงที่อยู่ในวัยชรา แม้จะทรงรู้ว่าหวงโห้วเสียดสี แต่ก็ไม่กล้าที่จะบอกใครตามตรง จึงให้เหตุผลว่าหวงโห้วนั้นปฏิบัติไปตามจริง เป็นการอกตัญญู สมควรแก่การถูกปลด นับจากวันนั้น พระนางจึงถูกเรียกว่า จีหวงโห้ว อันแปลว่า พระจักรพรรดินีผู้ถูกปลด หลังจากที่ปลดหวงโห้วออกแล้ว จักรพรรดิเฉียนหลงมิได้ทอดทิ้งพระนางแต่อย่างใด ยังทรงระลึกถึงความรักและความดีงามของนางก่อนที่จะเสียดสี

อยู่เสมอ ทรงให้การดูแลพระนาง จนกระทั่งวาระสุดท้ายของพระนางมาถึง พิธีพระศพของพระนางนั้นถูกลดชั้นจากหวงโฮ่วมาเป็นหวงก๊วยเพย นั่นเพราะจักรพรรดิเฉียนหลงเคยได้ตรัสไว้แล้วว่าพระนางกระทำ ความผิดจริง หลังจาก อุลาน่าล่าหวงโฮ่วสิ้นพระชนม์ จักรพรรดิเฉียนหลงไม่แต่งตั้งสตรีที่มีชีวิตคนใดให้ เป็นหวงโฮ่วตลอดสิ้นรัชสมัยของพระองค์ ทั้งนี้ก็เพื่ออุทิศแต่สองสตรีที่ทรงรัก อย่างพระนางเสี่ยวเสียนฉุน หวงโฮ่วจากสกุลฟู่ฉ่า และพระนางอุลาน่าล่าหวงโฮ่ว

หลังอิ้วหวงก๊วยเพย

รูปที่ 8 : พระสาทิสลักษณ์ หลังอิ้วหวงก๊วยเพยขณะยังดำรงพระยศเป็น หลังเพย

ที่มา:

https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/a/af/Empress_Xiao_Yi_Chun_%28%E5%AD%9D%E4%BB%AA%E7%BA%AF%E7%9A%87%E5%90%8E%29_at_the_time_being_the_Imperial_Consort_Ling_%28%E4%BB%A4%E5%A6%83%29.PNG

พระนางกำเนิดในราชสกุลเว่ยเจีย หรือ เว่ย ซึ่งเป็นสกุลจากกองธงอัน เดิมที พระนางทรงเป็น นางสนองพระโอษฐ์ในพระนางฟู่ฉ่าหวงโฮ่ว แต่เนื่องด้วยพระนางเป็นสตรีที่งดงามทั้งกิริยา วาจา การวางตัว บวกกับมีพระพักตร์ที่งดงาม สะสวย ทำให้จักรพรรดิเฉียนหลง ที่มักเสด็จมาที่ตำหนักฉางซุนของ สมเด็จพระจักรพรรดินีบ่อยๆทรงเกิดความพอพระทัยในตัวของพระนาง จึงรับสั่งให้เข้าเฝ้าถวายองค์

รัชศกเฉียนหลง ปีที่ 10 (ค.ศ. 1745) แต่งตั้งให้เป็นหลังก๊วยเพริน

เดือน 11 รัชศกเฉียนหลง ปีที่ 10 (ค.ศ. 1745) จึงแต่งตั้งขึ้นเป็นหลังฉิน ถัดมารัชศกเฉียนหลงที่ 14 เดือน 4 ก็ถูกเลื่อนขึ้นเป็นหลังเพย

เดือน 2 รัชศกเฉียนหลง ปีที่ 24 (ค.ศ. 1759) เลื่อนเป็นหลังก๊วยเพย

รัชศกเฉียนหลง ปีที่ 30 เดือน 6 (ค.ศ. 1765) ตำแหน่งสุดท้ายของพระชนม์ชีพที่ได้รับคือหลังอ๊หวงก๊วยเพย และหลังจากที่จักรพรรดินีจี้ ทรงสิ้นพระชนม์ จักรพรรดิเฉียนหลงก็ไม่ได้ตั้งใครขึ้นเป็นสมเด็จ พระจักรพรรดินีอีกเลย หน้าที่ควบคุมดูแลฝ่ายในทั้งหมดจึงตกอยู่ที่ หลังอ๊หวงก๊วยเพย เมื่อสิ้นรัชกาลเฉียนหลง องค์ชายหย่งเอี้ยน ซึ่งเป็นพระโอรสลำดับที่สิบห้าในจักรพรรดิเฉียนหลงและประสูติจากหลังอ๊หวงก๊วยเพย ได้ขึ้นครองราชย์เป็นจักรพรรดิเจี่ยชิ่ง ทรงมีปมในพระทัยที่ว่า ที่พระมารดาของพระองค์ไม่ได้ขึ้นเป็นสมเด็จจักรพรรดินีเพราะว่าพระนางมีชาติกำเนิดที่เป็นชาวฮั่น ซึ่งตามกฎหมายเถียรบาลราชวงศ์ชิงกำหนดไว้ว่าห้ามสตรีจีนเป็นใหญ่เหนือสตรีแมนจู ทำให้จักรพรรดิเจี่ยชิ่งเกิดความคับข้องพระทัยมาโดยตลอดพระองค์จึงเปลี่ยนราชสกุลของพระมารดาที่เป็นสกุลฮั่นจาก เว่ย เป็น เว่ยจिया และเลื่อนพระมารดาจากสมเด็จพระอัครมเหสีให้ขึ้นแทนเป็นสมเด็จจักรพรรดินีโดยให้ทรงพระนามว่า สมเด็จจักรพรรดินีเสี่ยวอี้ซุน

ฮู่ก๊วยเพย จากสกุลเกา

รูปที่ 9 : พระสาทิสลักษณ์ของพระนางฮู่ก๊วยเพย

ที่มา :

<https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/2/2e/%E3%80%8A%E5%BF%83%E5%86%99%E6%B2%BB%E5%B9%B3%E3%80%8B%E8%B4%B5%E5%A6%83%E9%83%A8%E5%88%86.jpg/330px-%E3%80%8A%E5%BF%83%E5%86%99%E6%B2%BB%E5%B9%B3%E3%80%8B%E8%B4%B5%E5%A6%83%E9%83%A8%E5%88%86.jpg>

พระนางฮู่เสียนหวงกู่เพย เป็นชาวฮั่น ประสูติในสกุลเกา เป็นธิดาของเกาปิน ปีที่ประสูติระบุว่าปี 1711 วันที่และเดือนที่ประสูตินั้นไม่มีปรากฏแน่ชัด

เมื่อประมาณรัชศกยงเจิ้ง ปีที่ 4 สตรีจากสกุลเกาได้รับการคัดเลือกเข้าเป็นซู่หนี่วในวังหลวง และในรัชศกยงเจิ้ง ปีที่ 5 นางก็ได้รับเลือกให้เป็นเซ่อฝูจิ้น (พระชายารอง) ขององค์ชายหงลี่ ขณะที่นางอายุได้ 14 ปี

ตอนแต่งเข้าจวนองค์ชายสี่ กล่าวกันว่าตีฝูจิ้น จากสกุลฟูฉากับ เซ่อฝูจิ้นจากสกุลเกา พระนางทั้งสองมีหน้าตาคล้ายกันมาก กล่าวว่าเหมือนพี่น้องแท้แต่คนนึงเป็นแมนจู อีกคนเป็นฮั่น แต่พระชายารองสกุลเกานั้นหน้าตาต่างดงามกว่า แต่ความมั่งคั่งของพระนางนั้น น่าเสียดายที่มันมากับความเย็นชา

ตรงกับวันที่ 8 เดือน 10 รัชศกยงเจิ้ง ปีที่ 13 (ค.ศ. 1735) จักรพรรดิยงเจิ้งสิ้นพระชนม์ลง องค์ชายสี่ขึ้นครองราชย์เป็นจักรพรรดิเฉียนหลง

วันที่ 4 เดือน 12 รัชศกเฉียนหลง ปีที่ 2 (ค.ศ. 1737) พระนางได้รับการสถาปนาพระยศขึ้นเป็นกู่เพย พระนามว่า ฮู่กู่เพย พระนางเป็นคนที่เก็บตัวเงิบมาก ตั้งแต่ตอนเป็นพระชายารอง จนขึ้นรัชสมัยเฉียนหลงพระนางได้เป็นกู่เพยก็ยังทำตัวเย็นชาเงิบเซียบอีก สาเหตุหลักนั้นมาจากพระนางเป็นชาวฮั่นเลือดแท้ แม้ว่าเกาปินผู้เป็นบิดาจะเป็นขุนนางใหญ่ (เป็นขุนนางระดับ 1 ของสภาเสนาบดี) แต่นางก็ยังคงเก็บตัวเงิบ ในประวัติศาสตร์นั้นพระนางเสียนเพยนั้นเป็นแมนจูเลือดแท้ จึงไม่ชอบพระนางฮู่กู่เพยแม้อีกฝ่ายจะมีตำแหน่งสูงกว่า

วันที่ 23 ของเดือนแรก รัชศกเฉียนหลง ปีที่ 10 (ค.ศ. 1745) พระนางได้สิ้นพระชนม์ด้วยพระชนมายุเพียง 34 พรรษา หลังจากที่พระนางสิ้นพระชนม์ 3 เดือนต่อมา จักรพรรดิเฉียนหลงได้สถาปนาพระยศย้อนหลังให้พระนางขึ้นเป็น หวงกู่เพย พระนามว่า ฮู่เสียนหวงกู่เพย

พระศพของพระนางได้รับการฝังไว้ในโถงสุสานของจักรพรรดิเฉียนหลงด้วย ภายในโถงสุสานชิงอวี๋หลิง ของจักรพรรดิเฉียนหลงนั้นมีโลงพระศพอยู่ 6 โลงด้วยกัน ที่ฝังในนั้นได้แก่

1. จักรพรรดิเฉียนหลง
2. เสี่ยวเสียนหวงโฮ่ว (ฟูฉาหวงโฮ่ว)
3. ฮู่เสียนหวงกู่เพย
4. ชูเจียหวงกู่เพย
5. หลิงอี่หวงกู่เพย

6. เจอหมิ่นหวงก๊วยเพย

ถึงแม้ว่าพระนางฮู่ยู่ก๊วยเพย หรือเกาก๊วยเพยผู้นี้จะเป็นที่รักของจักรพรรดิเฉียนหลง แต่ก็กล้าเสียดายที่พระนางอายุสั้น และในประวัติศาสตร์พระนางก็ไม่มีโอรส ธิดา

ฉุนก๊วยเพย

รูปที่ 10 : พระสาทิสลักษณ์ ฉุนก๊วยเพยขณะยังดำรงพระยศเป็น ฉุนเพย

ที่มา : [https://scontent.fbkk7-3.fna.fbcdn.net/v/t1.0-](https://scontent.fbkk7-3.fna.fbcdn.net/v/t1.0-9/48059714_2180479148856790_3741571024882237440_n.jpg?_nc_cat=101&_nc_ht=scontent.fbkk7-3.fna&oh=e3a3c028b8451d00a38929b179502741&oe=5CC6BB51)

[9/48059714_2180479148856790_3741571024882237440_n.jpg?_nc_cat=101&_nc_ht=scontent.fbkk7-3.fna&oh=e3a3c028b8451d00a38929b179502741&oe=5CC6BB51](https://scontent.fbkk7-3.fna.fbcdn.net/v/t1.0-9/48059714_2180479148856790_3741571024882237440_n.jpg?_nc_cat=101&_nc_ht=scontent.fbkk7-3.fna&oh=e3a3c028b8451d00a38929b179502741&oe=5CC6BB51)

พระนางฉุนฮู่ยู่หวงก๊วยเพย ประสูติในสกุลซู่ เป็นธิดาของซู่จ้าวหนาน ประสูติเมื่อ วันที่ 13 เดือน มิถุนายน ปี ค.ศ. 1713 ตรงกับรัชศกคังซี ปีที่ 52 พระนางสมรสกับเฉียนหลง (ครั้งยังเป็นเป่าซินหวัง) ปี 1728 เมื่ออายุได้ 15 ปี แต่งเข้าจวนองค์ชายสีในฐานะของ ซู่ฝูจิ้น (อนุชายา)

ในรัชศกยงเจิ้ง ปีที่ 13 (ค.ศ. 1735) พระนางได้ประสูติพระโอรสลำดับที่ 3 พระนามว่า หย่งจาง และในปีนั้นจักรพรรดิยงเจิ้งได้สิ้นพระชนม์ลง องค์ชายสีหังลี่จึงได้ขึ้นครองราชย์สืบทอดราชบัลลังก์ต่อจากพระบิดา เป็นจักรพรรดิเฉียนหลง และพระนางก็ได้รับการแต่งตั้งเป็นฉิน พระนามว่า ฉุนฉิน อีก 2 ปีถัดมา พระนางก็ได้เลื่อนยศขึ้นเป็นเพย พระนามว่า ฉุนเพย

ในรัชศกเฉียนหลง ปีที่ 8 (ค.ศ. 1743) ฉุนเพยได้ประสูติพระโอรสลำดับที่ 6 พระนามว่า หย่งหรง

ในวันที่ 23 ของเดือนแรก รัชศกเฉียนหลง ปีที่ 10 (ค.ศ. 1745) ได้รับการสถาปนาพระยศเป็น ฉุนก๊วยเพย และในปีเดียวกันนั้นพระนางได้ประสูติพระธิดาลำดับที่ 5 พระนามว่า เหอเจีย และดำรงพระยศมาถึง

ในเดือนมีนาคม รัชศกเฉียนหลง ปีที่ 25 (ค.ศ. 1760) พระนางเริ่มมีพระอาการประชวรมาตั้งแต่นั้น จักรพรรดิเฉียนหลงได้สถาปนาพระยศให้ขึ้นเป็น หวงก๊วยเพย พระราชทานพระนามว่า ฉุนฮุยหวงก๊วยเพย เพื่อเป็นกำลังใจแก่พระนาง แต่พระอาการประชวรที่ทรงเป็นอยู่ก็ไม่ดีขึ้น ทรงมีพระอาการประชวรเรื่อยมา จนถึงวันที่ 19 เดือนเมษายน ก็ได้สิ้นพระชนม์ลง สิริพระชันษา 46 ชันษา ตรงกับรัชศกเฉียนหลง ปีที่ 25 (ค.ศ. 1760)

พระศพของพระนางฝังไว้ที่สุสานชิงตงหลิง (สุสานราชวงศ์ชิงตะวันออก) ตรอกอุทยานสุสาน พระศพของพระนางฉุนฮุยหวงก๊วยเพยฝังคู่ไว้กับพระศพของอูลาน่าลาหวงโฮ่ว (หรืออี๋) พระศพของทั้งสองพระองค์อยู่ในตำแหน่งเป็นผู้พิทักษ์สุสาน จะอยู่นำหน้าทางเข้าสู่สุสานของพระมเหสีพระสนมองค์อื่นๆ

เจียก๊วยเพย จากสกุลจินเจีย

รูปที่ 11 : พระสาทิสลักษณ์ เจียก๊วยเพย

ที่มา : [https://scontent.fbkk7-2.fna.fbcdn.net/v/t1.0-](https://scontent.fbkk7-2.fna.fbcdn.net/v/t1.0-9/45695061_2160710487500323_7441297785422348288_n.jpg?_nc_cat=110&_nc_ht=scontent.fbkk7-2.fna&oh=078d101bafd8e358b84c55094f2294ba&oe=5CB5C528)

[9/45695061_2160710487500323_7441297785422348288_n.jpg?_nc_cat=110&_nc_ht=scontent.fbkk7-2.fna&oh=078d101bafd8e358b84c55094f2294ba&oe=5CB5C528](https://scontent.fbkk7-2.fna.fbcdn.net/v/t1.0-9/45695061_2160710487500323_7441297785422348288_n.jpg?_nc_cat=110&_nc_ht=scontent.fbkk7-2.fna&oh=078d101bafd8e358b84c55094f2294ba&oe=5CB5C528)

พระนางชูเจียหวงก๊วยเพยจากสกุลจินเจีย เป็นเพียงชื่อหลังการสิ้นพระชนม์เท่านั้น แต่เรื่องราวความเป็นมาของพระนางนั้นซับซ้อน

ความเป็นมาของตระกูลจินเจีย

ตระกูลจินเจียมี 3 ตระกูลหลัก คือ

1. ตระกูลจินเจียของชาวแมนจู (สกุลที่ 284)
2. ตระกูลจินเจียของชาวโซซอนที่เปลี่ยนมาเป็นชาวแมนจู (สกุลที่ 878)
3. ตระกูลจินเจียของชาวฮั่นที่เปลี่ยนมาเป็นชาวแมนจู (สกุลที่ 937)

โดยตระกูลของพระนางผู้นั้นคือ ตระกูลจินเจียของชาวโซซอนที่เปลี่ยนมาเป็นชาวแมนจู ตระกูลจินเจีย เดิมคือ ตระกูลคิมแห่งโซซอน สาเหตุหลักที่ต้องกลายมาเป็นชาวแมนจูนั้น เมื่อครั้งที่ตัวเออร์กุนยกทัพบุกอาณาจักรโซซอนได้สังหารนายทหารชั้นผู้ใหญ่จากสกุลคิม โดยที่นายทหารคิมผู้นั้นสะสืออย่างองอาจ จนตัวเออร์กุนให้ความเคารพนับถือ แต่ทว่าสิ่งที่นายทหารคนดังกล่าวทิ้งไว้ คือภรรยาที่ตั้งครรภ์ และคนในครอบครัวมากกว่า 100 ชีวิต ภรรยาของนายทหารคิมนั้นเป็นสตรีชั้นสูงชาวโซซอน บิดาของนางเป็นเชื้อพระวงศ์โซซอน นามว่า ลีเซซอ ดังนั้นนางอยู่ในฐานะท่านหญิง และนางต้องรับผิดชอบครอบครัวของสามี นั้นทำให้ภระตกเป็นของนางผู้เดียว ตัวเออร์กุนนั้นเป็นชายชาตินักรบที่นับถือนักรบที่กล้าหาญ ดังนั้นเมื่อเขาทราบข่าวว่านายทหารคิมนั้นมีภรรยาตั้งครรภ์แล้วภรรยาต้องรับภาระเลี้ยงดูคนในสกุลคิมทั้งหมด ตัวเออร์กุนก็ตัดสินใจที่จะแต่งงานกับท่านหญิงลีในทันที และโอนรับคนสกุลคิมจำนวน 70 ชีวิต สู่เส้นหยาง ราวกับเอาไปเป็นตัวประกัน แต่ทว่าสิ่งที่ตัวเออร์กุนปฏิบัติกับกลุ่มคนสกุลคิมเหล่านี้กลับตรงกันข้าม เมื่อตัวเออร์กุนได้ทูลขอให้จักรพรรดิหวงไท่จี๋อนุมัติการจดทะเบียนคนสกุลคิมให้เป็นคนของเขา แถมยังให้สังกัดกองธงเหลียงของแมนจู และทูลขอให้สามารถกระจายตัวย้ายไปอยู่ในธงเหลียงขลิบและธงขาว ซึ่งเป็น 3 ธงบน ดังนั้นนี่จึงเป็นเรื่องที่ใหญ่มากเมื่อชาวแมนจูรับชาวโซซอนเข้าสู่ครอบครัว แต่จักรพรรดิหวงไท่จี๋ก็อนุมัติ เรื่องนี้บันทึกไว้ในเอกสารว่าด้วยสกุลจินเจียจากโซซอน หรือ สกุลคิม

พระนางซูเจียหวงก๊วยเฟย กำเนิดในสกุลคิม หรือ สกุลจิน เป็นชาวแมนจูเชื้อสายโซซอน ครอบครัวนางแม้จะอพยพมาอยู่แมนจูตั้งแต่สมัยหวงไท่จี๋ แต่ทว่าก็ยังสามารถไปมาหาสู่กับคนที่โซซอนได้ รวมถึงมีการแต่งงานของชาวแมนจูกับชาวโซซอนได้ไม่ผิดอะไร ซึ่งนั่นทำให้มีเชื้อสายเกาหลีปะปนมาเรื่อยๆ จนถึงรุ่นของพระนาง เพราะแมนจูไม่ได้ห้ามว่าชาวโซซอนจะต้องทำตัวเป็นชาวแมนจู บิดาของนางเป็นแพทย์หลวงและแพทย์สนามที่สามารถตามเสด็จจักรพรรดิไปทุกที่ ทำให้นางได้มีสิทธิ์ในการเข้าวัง

จักรพรรดิเฉียนหลงสมัยที่อาศัยในพระตำหนักจ้งหวังก่อนที่จะขึ้นครองราชย์ ได้ทรงรับนางเป็นพระอนุชยายตั้งแต่บัดนั้น แล้วนางก็เป็นคนสนิทของพระนางเกา

ช่วงที่จักรพรรดิยงเจิ้งสิ้นพระชนม์ จักรพรรดิเฉียนหลงต้องไว้อาลัย 3 ปี นางจึงได้รับแต่งตั้งชั่วคราวเป็นพระสนมชั้นก๊วยเหริน หลังเสร็จสิ้นการไว้อาลัย ในรัชศกเฉียนหลงที่ 2 เดือน 12 จึงได้รับแต่งตั้งเป็นพระชายาเจียผิน

พระนางเจียผินนี้ ในข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ พระนางมีความรู้ทางการแพทย์ที่ได้รับถ่ายทอดจากบิดา และยังเป็นทีโปรดปรานของจักรพรรดิเฉียนหลง โดยยับยั้งจากการเป็นเจียผิน ขึ้นเป็นเจียเพยในรัชศกเฉียนหลงที่ 6 และยับยั้งขึ้นเป็นเจียก๊วยเพยในรัชศกเฉียนหลงที่ 14

พระนางเจียผินมีพระโอรสให้จักรพรรดิเฉียนหลง 4 องค์ ประกอบด้วย

1. องค์ชายสี่ องค์ชายหย่งเฉิง
2. องค์ชายแปด องค์ชายหย่งเสวียน
3. องค์ชายเก้า องค์ชายหย่งหยู
4. องค์ชายสิบเอ็ด องค์ชายหย่งซิง

พระนางเจียผินมีชีวิตไม่เห็นจะหวือหวา สิ้นพระชนม์อย่างสงบในรัชศกเฉียนหลง ปีที่ 20 เดือน 11 (ค.ศ. 1755) แต่ด้วยความที่นางได้รับความโปรดปรานอย่างมาก จักรพรรดิเฉียนหลงสถาปนาภายหลังให้พระนางเป็น หวงก๊วยเพย และมอบพระนามให้ว่า ซูเจีย พระนางเป็นหนึ่งในผู้ที่ได้รับการฝังในสุสานสุดท้ายใหญ่ของจักรพรรดิเฉียนหลง

พระราชประวัติของหวงโฮ่วและพระสนมข้างต้นนั้น ทางผู้วิจัยนำมาเฉพาะบุคคลที่มีความสำคัญและน่าสนใจในประวัติศาสตร์ นอกจากพระราชประวัติของบรรดาหวงโฮ่วและพระสนมที่เข้าวังมาพร้อมกับการขึ้นครองราชย์ขององค์ชายสี่หงลี่แล้ว ยังมีพระสนมที่ถูกพูดถึงในประวัติศาสตร์ที่เข้ามามีบทบาทในวังหลังในระหว่างที่ทรงครองราชย์

ในรัชสมัยจักรพรรดิเฉียนหลงมีสตรีจีนจำนวนมากที่เข้ามาเป็นพระสนม และนอกจากสตรีจีนแล้วยังมีสตรีที่มีเชื้อสายเกาหลีคือ ซูเจียหวงก๊วยเพยที่กล่าวไปแล้ว และยังมีนางอันเป็นที่รักของจักรพรรดิเฉียนหลง จนมีสิ่งก่อสร้างทางประวัติศาสตร์ที่หลงเหลือจนถึงปัจจุบัน

ทรงเพຍ/เซียงเพย จากสกุลเหอจ้าว

รูปที่ 12 : ภาพวาดพระนางเซียงเพยอันแสนงดงาม

ที่มา : https://scontent.fbkk7-3.fna.fbcdn.net/v/t1.0-9/45808200_2276291932442386_2558028245995880448_n.jpg?_nc_cat=101&_nc_ht=scontent.fbkk7-3.fna&oh=1cc4ac604a4143dd6460d7f29f734cb6&oe=5CB76EEE

พระสนมเซียงเพยมีชื่อเดิมว่า มามูรา อะซาม Mamura Azam มีสมญาว่ายีปาฮาน Yiparhan or Iparhan หมายถึงนางเนื้อหอม นางเป็นสาวสวยงามบาดใจ ร่ำลือกันว่า ผิวกายของนางมีกลิ่นหอมกรุ่นคล้ายกลิ่นดอกไม้ชนิดหนึ่ง ซึ่งทุกวันนี้ยังมีปลูกอยู่ข้างสุสาน เรียกว่า ซาเจ้า หรือพุทราทราย ซึ่งเป็นไม้ยืนต้นประจำถิ่น ตามตำนานเล่าว่านางมีสามีเป็นบุตรเจ้าเมืองคาซการ์ แต่ด้วยกิตติศัพท์ความงามและความหอมของกลิ่นกายนาง เลื่องลือระบือไปไกลจนถึงพระกรรณจักรพรรดิจินที่กรุงปักกิ่ง ทำให้พระองค์ทรงพอพระทัย ต่อมาสามีของนางวายเป็นกลางสนามรบ นางตกพุ่มหม้าย จักรพรรดิเฉียนหลงจึงรับสั่งให้รับตัวนางเข้าวัง

ในขณะที่บางตำนานกล่าวว่า เจ้าเมืองคาซการ์ส่งตัวนางให้เป็นบรรณาการแด่องค์จักรพรรดิ ในคราวที่กองทัพราชวงศ์ซิง ยกทัพมาถึงซินเจียง กล่าวกันว่า นางเป็นคนเฉลียวฉลาด ระหว่างการเดินทางอันแสนยาวไกล ได้ฝึกเขียนอ่านภาษาจีน ทำให้เมื่อนางเข้าวังหลวงในวัย ๒๗ ปี จึงได้รับแต่งตั้งเป็นพระสนมชั้นเหอกุ้ยเหริน ต่อมาได้เลื่อนชั้นเป็นทรงเพย นางสิ้นลมในปีค.ศ.1788 สิริอายุได้ 55 ปี

สุสานอปากโฮจา เป็นอาคารสุสานที่สร้างขึ้นอย่างโอ่อ่าสง่างาม เป็นงานสถาปัตยกรรมอันโดดเด่นของคาชการ์ มีหลังคาโค้งรูปโดมที่ใหญ่ที่สุดในเขตปกครองตนเองชนชาติอุยกูร์ซินเจียง ตัวอาคารมีความกว้างถึง 35 ม. ลึก 29 ม. ใต้โดมกลางสูงถึง 26 ม. ภายนอกประดับกระเบื้องเคลือบหลากสี สันนิษฐานว่า คำเรียกขานคาชการ์ว่า "นครแห่งกระเบื้องงาม" ภายในใช้เป็นที่ฝังศพ นับจำนวนได้ 58 โลง (บางตำนานว่า 72 คน) อาคารสุสานหลังนี้สร้างขึ้นในปี.ศ.1640 ปลายสมัยราชวงศ์หมิง โดยอปาก โฮจา ผู้สืบสานภารกิจทางศาสนาและการปกครองในคาชการ์ต่อจากบิดา เพื่อใช้เป็นที่ฝังศพบรรพชนชั้นปู่และบิดา รวมทั้งของตนและทายาทสืบต่อมาอีกสองรุ่น รวมถึงที่ฝังศพของพระสนมเซียงเพยอันโด่งดังทุกวันนี้ ภายในสุสานอปากโฮจามีสิ่งที่เป็นอนุสรณ์ถึงพระสนมเซียงเพยอยู่สามสิ่งคือ หนึ่ง - สุสานที่เก็บอาภรณ์และรองเท้าของนาง ตั้งเรียงเคียงข้างที่เก็บศพมารดา (คลุมผ้าสีเหลืองด้านใน) ซึ่งเป็นไปตามธรรมเนียมพื้นเมืองของชาวอุยกูร์ ที่จะฝังศพลูกสาวไว้ใกล้มารดา สอง - บริเวณด้านข้างด้านซ้ายของสุสาน ยังมีรถม้าตั้งอยู่ กล่าวกันว่า เป็นรถม้าที่พี่ชายของนางได้นำชุดและข้าวของเครื่องใช้ของนางกลับสู่บ้านเกิดที่อยู่ห่างไกลจากพระราชวังหลวงกุกังปักกิ่งนับหมื่นลิี้ ด้านบนของรถม้า มีตัวอักษรอารบิกจารึกไว้ว่า "ยามมาก็มาแต่ตัว ยามจาก ก็จากไปแต่ตัว" เป็นอนุสติให้เราได้ระลึกถึง และสิ่งที่สามคือ ต้นพุทราทรายหรือซาเจ้า ที่ปลูกอยู่สี่ต้นด้านข้างสุสาน ว่ากันว่าผิวกายของนางที่หอมจรุงจนลือเลื่องนั้น ก็มาจากการอาบน้ำผสมผงบดจากดอกพุทราทรายที่จะออกดอกในช่วงเดือนเมษายน-พฤษภาคม สำหรับฤดูนี้ เราได้เห็นผลของพุทราทรายที่ร่วงพราวอยู่ใต้ต้น

สำหรับสุสานจริงของพระนางเซียงเพยนั้น อยู่บริเวณด้านหน้าอันเป็นที่ตั้งสุสานของเหล่าบรรดาพระสนมเอกของจักรพรรดิเฉียนหลง ที่ตั้งเรียงรายอยู่นับสิบสุสาน ภายในสุสานอวิ้หลง หนึ่งในสุสานที่ต้องชมภายในสุสานซิงตง หลิง (ซิงตะวันออก) มณฑลเหอเป่ย์ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของกรุงปักกิ่ง ตามตำนานเล่าว่า จักรพรรดิเฉียนหลงทรงโปรดปรานนาง ยินยอมให้นางปฏิบัติตามประเพณีของชาวอุยกูร์ ทั้งการนับถือศาสนา การแต่งกาย การรับประทานอาหาร รวมทั้ง ยินยอมให้นางออกนอกวังได้ อีกทั้งยังให้โปรดให้นางตามเสด็จจักรพรรดิเฉียนหลงไปท่องแดนเจียงหนานถึง ๒ ครั้ง หลักฐานชิ้นหนึ่งที่ยังคงปรากฏอยู่ คือภาพวาดของพระนางเซียงเพย ที่วาดโดยจิตรกรชาวอิตาลีเลียนชื่อดังนาม กิวเซ็ปเป คาสติกลิโอเน่ Giuseppe Castiglione ผู้เคยรับราชการอยู่ในพระราชวังหลวงของจักรพรรดิเฉียนหลง และได้รับพระราชทานในภาษาจีนว่าหลางชื่อหนิง อีกด้วย

ภาพวาดนี้หลงชื่อหนึ่งได้ว่าภาพเหมือนพระนางเซียงเพยออกมาได้อย่างงดงามหมดจด ใบหน้าคมหวาน สวมอาภรณ์งดงาม มือทั้งสองอ่อนช้อยราวมีชีวิต นอกจากนี้ หลวงชื่อหนึ่งยังได้ว่าภาพพระบรมฉายาลักษณ์ของจักรพรรดิเฉียนหลง รวมถึงภาพม้า สุนัข แจกัน ทิวทัศน์ ฯลฯ แบบจีนผสมตะวันตกได้อย่างกลมกลืนน่าชื่นชม トラบจนถึงปัจจุบันพระนางเซียงเพย ยังเป็นตำนานความสัมพันธ์ของจักรพรรดิเฉียนหลงต่อสาวงามชาวอุยกูร์ที่อยู่ห่างไกลกันกว่า 10,000 ลี้ ที่ยังคงตราตรึงอยู่ในดวงใจชาวคาซการ์ไม่มีวันลืมเลือน...

รูปที่ 13 : สุสานอาปักโฮจา

ที่มา : https://scontent.fbkk7-2.fna.fbcdn.net/v/t1.0-9/45667876_2276292315775681_3573713360673308672_o.jpg?_nc_cat=106&_nc_ht=scontent.fbkk7-2.fna&oh=81d66b93d19f94bab01781dc6663372d&oe=5CD33EC3

สรุป

การคัดเลือกสตรีเข้าสู่ราชสำนักฝ่ายในในราชวงศ์ชิงนั้นมีความเกี่ยวข้องกับระบบกองธง สตรีที่เข้ามาทำการคัดเลือกนั้นต้องผ่านบททดสอบมากมาย จนเหลือสตรีที่จะเข้าวังเพื่อเป็นพระสนมเพียง 50 คนเท่านั้น จากนั้นจะต้องถวายงานจักรพรรดิให้ดีที่สุดเพื่อที่ตัวเองสามารถได้รับพระราชทานยศให้สูงขึ้น ไป ยิ่งได้รับพระราชทานยศสูงเท่าไร ชีวิตในพระราชวังก็จะยิ่งสูงมากขึ้นเท่านั้น โดยข้อกำหนดในราชวงศ์ชิงจะกำหนดแค่ตำแหน่งหวงโ้วจะต้องเป็นสตรีชาวแมนจูเท่านั้น สตรีชนเผ่าอื่นไม่สามารถขึ้นถึงตำแหน่งนี้ได้ ส่วนตำแหน่งหวงกุ้ยเพย กุ้ยเพย เพย ผิน นับว่าเป็นเชื้อพระวงศ์ มีตำแหน่งส่วนพระองค์

ในขณะที่ตำแหน่งล่างลงมาคือก๊วยเหริน ฉางจ้าย ตาอึ้ง ไม่นับเป็นเชื้อพระวงศ์ต้องอาศัยอยู่ร่วมกับพระ
สนมตั้งแต่ยศผินขึ้นไป สตรีในพระราชวังมีชีวิตที่สุขสบายแต่ก็เปรียบได้เหมือนกับโดนขังคุก และความสุข
สบายไม่ได้เกิดขึ้นกับทุกคน แล้วแต่โชคชะตากำหนด

บรรณานุกรม

- ไอย์สุรจิรา. (2560). **วังหลังราชวงศ์ชิง**. นนทบุรี: ไอย์สุ.
- ปกรณ ลิมปบุตรณ์. (2555). **เหตุเกิดในราชวงศ์ชิง**. กรุงเทพฯ: ชวนอ่าน.
- จ้าวกว้างเขา. (2560). **ร้อยเรื่องราววังต้องห้าม**. แปลโดย อชิรัชญ์ ไชยพจน์พานิช และชาญ ธนประกอบ.
กรุงเทพฯ : มติชน.

ข้อมูลจากเว็บไซต์

- มรกตวงศ์ ภูมิพลับ. (2553). **สตรีและชีวิตในพระราชวังต้องห้าม แห่งราชสำนักเฮ้ว**. เข้าถึงเมื่อ 20
เมษายน 2561. เข้าถึงได้จาก
http://www.thaiworld.org/th/thailand_monitor/answer.php?question_id=1010.
- (ม.ป.ป.). (2560). **บันทึกลับวังมังกุ! เส้นทางของผู้หญิงในพระราชวังต้องห้าม แท้จริงแล้วสุขสบายหรือ
ว่าเป็นทุกข์**. เข้าถึงเมื่อ 20 เมษายน 2561. เข้าถึงได้จาก
<https://www.spokedark.tv/posts/chinese-women-secret-1/>.
- นิลพัท. (2558). **กว่าจะเป็นนางใน – ยศนางในสมัยราชวงศ์ชิง และการคัดเลือกเข้าสู่วัง**. เข้าถึงเมื่อ 27
กันยายน 2561. เข้าถึงได้จาก <http://www.reurnthai.com/index.php?topic=6201.0>.
- Hua, Hsieh Bao. **Concubinage and Servitude in Late Imperial China**. Lexington Books. p.
285. ISBN 9780739145166. Retrieved 13 September 2016.
- Emperor. (2560). **花争谷雨待成尘——记乾隆帝第一位皇贵妃**. เข้าถึงเมื่อ 10 เมษายน
2562. เข้าถึงได้จาก http://www.sohu.com/a/167684566_526304.

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล

นายณัฐกิตติ์ จูธารี

วันเกิด

15 ธันวาคม พ.ศ.2539

ที่อยู่

112 หมู่ 1 ตำบลคลองตากคต อำเภอโพธาราม ราชบุรี 70120

หมายเลขโทรศัพท์

095-7052221

E-mail

natthakit_jootharee@hotmail.com

ประวัติการศึกษา

สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนสิรินธรราชวิทยาลัย
ในพระราชูปถัมภ์
สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะอักษรศาสตร์ สาขาวิชาเอเชีย
ศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัด
นครปฐม

แบบโอนลิขสิทธิ์สารนิพนธ์

สาขาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ข้าพเจ้า	นายณัฐกิตต์ จูธารี
นักศึกษาชั้นปีที่ 4	วิชาเอกเอเชียศึกษา ภาษาญี่ปุ่น
ชื่อสารนิพนธ์	การคัดเลือกสตรีเข้าสู่ราชสำนักชิงในรัชสมัยจักรพรรดิเฉียนหลง
ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.พิญ บุชบก
ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้	112 หมู่ 1 ตำบลคลองตากุด อำเภอโพธาราม ราชบุรี 7012
หมายเลขโทรศัพท์	095-7052221

ลิขสิทธิ์ของบทความวิจัยอันเป็นผลมาจากการศึกษาเล่าเรียนซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรระดับปริญญาบัณฑิต ข้าพเจ้ายินดีโอนลิขสิทธิ์ตามมาตรา 17 วรรค 2 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์พ.ศ. 2537 เป็นของคณะอักษรศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยมีกำหนดตลอดอายุการคุ้มครองลิขสิทธิ์

ลงนามผู้โอน.....

(นายณัฐกิตต์ จูธารี)

ลงนามผู้รับโอน.....

วันที่ 24 เมษายน พ.ศ. 2562